

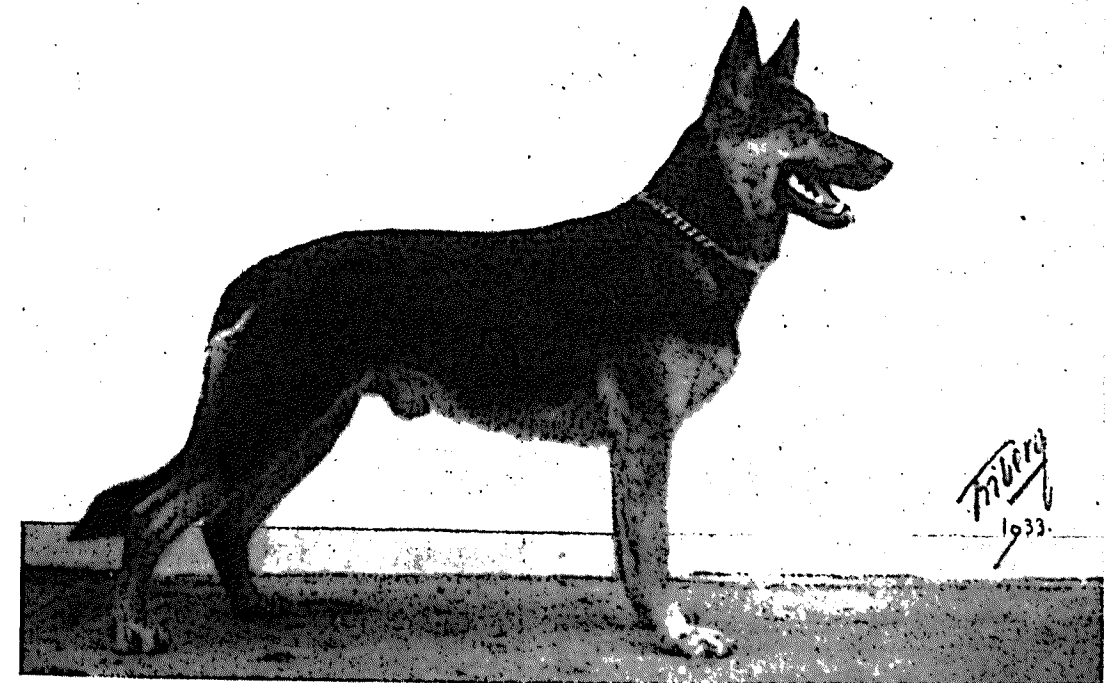
*Ekons
Kass
Svenska
Tidskrift*

1.

VÅRA

SCHÄFER HUNDAR

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

Krafftensbergs Fajo, 1503 G. G., äg. Herr Nils Forsberg, Stockholm

N:o 1
1933

INNEHÅLL:

Anmälan. — Ett maningsord till våra hunduppfödare.
— Nyintagna medlemmar. — Bättre hunduppfödare,
bättre hundägare, bättre hundar. — Tävlingar, utbildningskurser m. m.

Ni vill alltid ha Eder hund i toppform...

Då finns det inget bättre medel än vitaminfodret Vitakalk — ett vetenskapligt utexperimenterat tillsatsfoder — vitalitetsbefrämjande och med profylaktisk verkan mot infektionssjukdomar. Dosering: i knivspets två gånger dagligen.

Veterinären Dr. Hans Kübacher skriver i »Der Rundschau für Jagd und Hundesport»: Jag har nu i två år använt »Vitakalk» särskilt till hundar — och är övertygad om att det

med jämförelsevis små kostnader fullständigt går att bota eller förhindra de sjukdomar, som uppstå som följd av enformig hundutfodring. Å valpar och ungdjur blir verkningen av Vitakalk mycket snart märkbar, de bliva mycket kraftigare, tilltaga hastigare i växten och pälsen blir blank och tät.

Vitakalk

vitamin + kalcium + fosfor

TEKNISKA FABRIKEN JOFUR • BOX 468 • STOCKHOLM

Våren

är i antågande!

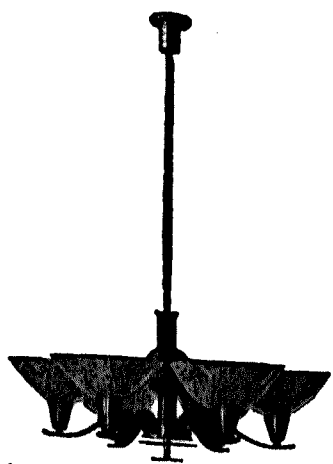
Ni behöver en kostym eller rock.
Gör då ett besök hos oss!

Eleganta kostymer i senaste modeller
och färger. I prislägen från
45: — till 98: — kr.

Rockar, moderna, såväl impregnerade
som vanliga paletår från
49: — till 115: — kr.

Hattar, skjortor, slipsar.

A/B DERBY
HERRKONFEKTION
Götgatan 57 Vasagatan 38

Tidsenlig elektrisk belysningsarmatur
i nyare och äldre stilriktningar

Moderna stålrörmöbler
Inredningar, diskar etc. i metall o. glas
Etsade och grav. servisglas, hushålls-
glas, prydnadsglas, belysningsglas

BÖHLMARKS

Utställningslokaler:
Norrmalmstorg 4, Högbergsgatan 19-25
STOCKHOLM

VÅRA SCHÄFERHUNDAR

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

Årgång 10

Redaktör: Fil. lic. Gösta Malmberg
Ansvarig utgivare: Polisman Sigfr. Sund

N:o 1, 1933

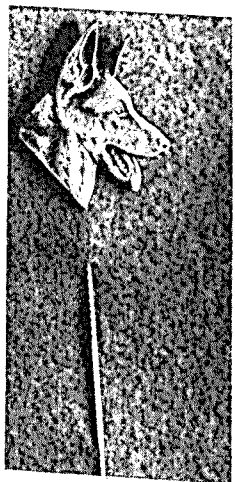
A N M Ä L A N

I och med att Svenska Schäferhundklubben tidskrift startar sin 10:de årgång har styrelsen beslutat företaga en genomgripande förändring i tidskriftens redaktionella utstyrelse samtidigt som den tidigare alltför långa benämningen ändrats till kort och gott »Våra schäferhundar».

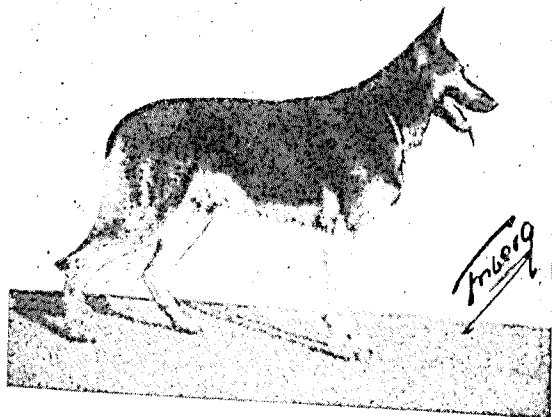
Det är redaktionens varma förhoppning att båda förändringarna välvilligt skola upptagas av klubbmedlemmarna. Vad innehållet beträffar står naturligen redaktionen synnerligen ansvars-kännande, men i viss mån äro även klubbmedlemmarna själva ansvariga för att detta skall kunna hållas så aktuellt som möjligt. Det är ju vårt gemensamma intresse som skall dryftas och kannstöpas och vad ligger då närmare till hands än att de olika »aktieägarna» i företaget på det verksamaste stödja dess strävanden. Upplysning och åter upplysning är ju tidens slagord när det gäller hundägare och den parollen måste vi följa. Vi skola dock fördenskull ej förbise nyttan och glädjen av smärre meddelanden, som kunna fånga våra intressen utan att direkt vara det torraste i »studiecirkeln» kärna.

Det är varje medlems plikt att söka hjälpa redaktionen att berika innehållet i vår tidskrift, men dessutom vill redaktionen även i år upprepa följande passus i anmälan till föregående års tidskrift. Den bör lända mången medlem till en viss begrundan i n n a n vederbörande blir offer för ett obehärskat handlingssätt:

Framförallt böra vi emellertid komma ihåg, att vi äro medlemmar i Svenska Schäferhundklubben och böra därför alla arbeta för samma mål, nämligen höjande av klubbens anseende samt ett angenämt samarbete klubbmedlemmarna emellan.

Varje Schäfervän bör
bära S. Sch. K:s nya
klubbmärke, som är
tillverkat av konhol-
lerat silver.
Pris Nr. 2:50+ porto.
Tillhandahålles efter
reter. av Klubbkasö-
ren.
Postfack 36,
Åhlén 20.

Schäferhunden Monabell's Kay,
1515 G. G., f. d. 25 febr. 1931 (e. Lord
vom Wittenberge, 415 F. F., u. Vibos Mona-
Lisa, 233 E. E.) 1:sta pris ö. kl. Svenska
Schäferhundklubbens utställning i Stockholm
1932 samt godkänd brukshund, står till avels-
tjänst för lämpliga tikar. Hänvändelse till

Målaremästare Carl Nygren
Källsvik, Södertälje. Tel. 1895

Av

Svenska Kennelklubben och
Svenska Schäferhundklubben
godkända avelshundarna

Segebos Graff, 346 B. B.
och

imp. Lord vom Wittenberge,
S. Z. 390992, 415 F. F.

stå till avelstjänst för lämpliga
tikar. Avgift enligt överenskom-
melse. Hänvändelse till ägaren,
telefon 418065.

Kennel av Janabo.
tel. Enskede 1696 äg. A. Andersson.

4010
1933. Emottager hundar
till inackordering och dressyr.
Även löpska tikar samt tikar
för valpning. Dressyr.

ETT MANINGSORD TILL VÅRA HUNDUPPFÖDARE

Av S-d.

I klubbens Tidskrift häfte 3—4/1932 skrev sign. S. S. bl. a. följande: »Om två klubbkamrater äro goda vänner så bör inte avelsarbetet bli lidande för det. Är jag t. ex. ägare av en hanhund och en annan av en tik, som är lämplig för avel, så skall väl inte vår bekantskap ha någon inverkan, då det blir fråga om väljande av en lämplig avelshund. Men så går det nu för tiden till i många fall! Ja, t. o. m. sådana som göra gällande att de äro verkliga schäferuppfödare synda mot detta! Om en tik-ägare vet att det finnes en hund, som kan vara lämplig till tiken, men denna hanhunds ägare av en eller annan anledning kommit i onåd, så kommer det inte på fråga att använda den hanhunden. Således är det inte en hundfråga, utan en person-dito.»

Sedan ovanstående skrevs har nog förhållandena icke nämnvärt förändrats. Att vädja till en del schäferuppfödare rättsbegrepp i hithörande spörsmål är nog det samma som att kasta vatten på en gås. Jag skulle vilja indela våra schäferuppfödare i trenne grupper. Till den första, tyvärr största och skadligaste räknar jag sådana personer, som utan minsta omtanke om rasens anseende och bestånd, utan den ringaste aning om avelsarbetets elementära grunder, på ren måfå para sina tikar med både kreti och pleti endast för att få parningarna verkställda så billigt som möjligt samt under motivering, att de endast önska, att tiken en gång skall få valpar? Om detta sista vore nog i och för sig ingenting särskilt att säga, om blott personerna ifråga avlivade valparna och icke, såsom nu plägar vara fallet, utsläppte denna mindervärdiga avkomma i marknaden för 25 kronor per styck och oftast till personer, som ha ringa eller ingen kännedom om hundar, personer, som tro att av varje liten näpen schäfervalp så småningom kommer att bli en stor, stilig och formfulländad och till sin karaktär förtjusande schäferhund. Men så småningom får köparen klart för sig, att av den så billiga valpen också blivit en »billig hund». Alltså är köparen ett offer för en ansvarslös uppfödarens metoder.

I den andra gruppen skulle jag vilja inränga dem, som tro sig känna till allt om avel och som, därest deras uppfödning i exteriört avseende blir mindre lyckad, alltid framhålla, att de gå in för brukshundsavel dymedelst viljande skaffa sig en moralisk skylt för sitt olämpliga handlingsätt. Inför en dylik motivering måste man ställa sig frågande. Är det absolut nödvändigt, att en med goda brukshundsegenskaper begåvad schäferhund skall vara exteriört mindre tilltalande?

Den tredje och sista gruppen består av personer, som t. o. m. underskatta sin egen kunnighet, personer, som gå in för elitavel, personer, som, trots sin mången gång stora kunnighet, rådfråga andra kynologer, då det blir fråga om att välja ut lämpliga avelsdjur. De inlåta sig aldrig på några experiment, utan de gå alltid den säkraste vägen — de följa den vetenskapliga avelslärens föreskrifter.

Sverige är ett land, som just nu icke har så mycket att välja på ifråga om ypperliga schäferhundar, på grund varav våra uppfödare böra taga avstånd från experimentets vanskliga, otacksamma och kostsamma väg, ty här står icke blott den enskildes intressen på spel, utan från kynologisk synpunkt hela landets. En enda person kan inte göra underverk, utan här gäller samarbete och på denna grund har också klubben gått in för en upplysande verksamhet bland sina medlemmar, vilka i sin tur böra upplysa andra personer, som stå utanför vår organisation. Det gamla ordspråket »en fågel gör ingen sommar» är här på sin plats. En god och ansvars-kännande uppfödare kan icke ensam utöva något avgörande inflytande på schäferrasens goda utveckling, och för den skull äro vi alla nödsakade att hjälpas åt. Klubbens strävan bör därför vara att uppmuntra och hjälpa de uppfödare, som gå in för elitavel. Styrelsen har också i dagarna bestämt, att varje år ett diplom skall tilldelas bästa uppfödargrupp. Vidare har styrelsen beslutat, att den uppfödare, som fem gånger, oavsett ordningsföljden, erövrat nämnda diplom, skall erhålla klubbens plakett i guld.

NYINTAGNA MEDLEMMAR 1933

Anmälares namn inom ().

Andersson, Carl, Studerande, Äppelviken.	Karlsson, Edvin, Herr, Stockholm.
Andersson, Claes, Herr, Hagalund. (G. Söderqvist.)	Karlsson, S., Herr, Aspudden.
Andersson, Edit, Stockholm. (G. Andersson.)	Liljefors, Y., Fröken, Lidingö.
Andersson, Elsa, Fru, Roslags-Näsby.	Lindahl, Stina, Fru, Djurgården.
Andersson, M., Fröken, Västerås.	Lundqvist, Nils, Herr, Box 594, Tierp.
Aspegrén, Åke, Ingenjör, Stockholm. (S. Sund.)	Mannerström, Anna, Fru, Stockholm.
Berg, Fru, Enskede.	Mattsson, Anton, Herr, Stockholm.
Berg, Gustav Levin, Herr, Stockholm. (Nils E. Andersson.)	Möller, Greta, Fröken, Älvsjö. (U. Friberg.)
Bingström, G., Kontorist, Enskede. (Aina Bingström.)	Nilsson, G. Kamrer, Sundsvall.
Blomqvist, Rolf, Herr, Stocksund.	Nilsson, G., Herr, Stockholm.
Boustedt, Axel, Köpman, Stockholm. (S. Sund.)	Nyberg, Helge, Herr, Sundbyberg. (L. Philipsson.)
Byström, Edvard, Herr, Hagalund.	Nylén, Stina, Fru, Stockholm. (D. Friberg.)
Edman, Fru, Stockholm. (H. Edman.)	Olsson, David, Herr, Stockholm.
Ekstrand, Apotekare, Östersund.	Persson, Viktor, Bokhållare, Bollnäs.
Ekekrantz, W., Kaféidkare, Norrköping. (E. Mårtensson.)	Pettersson, Gösta, Herr, Norrköping. (E. Mårtensson.)
Ekstedt, G., Ingenjör, Stockholm. (R. Ekstedt.)	Pettersson, Hj., Spårvägsman, Stureby. (S. Sund.)
Engström, Åke, Herr, Stockholm.	Pettersson, J. A., Köpman, Stockholm.
Eriksson, Axel, Herr, Helenelund. (H. Elbling.)	Pourtzian, Curt, Herr, Stockholm.
Eriksson, T., Källarmästare, Stockholm. (H. Elbling.)	Rosell, Greta, Fröken, Enköping.
Eriksson, Sven, Herr, Stockholm. (S. Sund.)	Rybrant, Erik, Fabrikör, Stockholm.
Florin, Viktor, Herr, Helenelund. (H. Elbling.)	Sjögren, Mattis, Fru, Stockholm. (D. Friberg.)
Forsberg, Inga, Tandläkare, Stockholm. (H. Forsberg.)	Sundén, Hildur, Fröken, Stockholm. (S. Wolter.)
Fredriksson, E., Herr, Mälardalen. (S. Sund.)	Sundström, Alf, Herr, Stockholm.
Grönstedt, Carl, Musikdirektör, Saltsjöbaden. (S. Sund.)	Söderqvist, Edit, Fru, Stockholm.
Gustavsson, Dagmar, Fröken, Stockholm. (H. Elbling.)	Tamm, Henrik, Agronom, Rönninge.
Gustavsson, Gösta, Herr, Norrköping. (E. Mårtensson.)	Tappersson, Iris, Fröken-fotograf, Stockholm. (U. Friberg.)
Gustavsson, Sven, Herr, Stockholm.	Thorberg, Bror, Herr, Södertälje.
Hagström, Ture, Herr, Stockholm. (S. Sund.)	Tuhrmann, Walter, Doktor, Täby. (S. Wolter.)
Hallin, G., Herr, Oxelösund. (S. Sund.)	Ullstedt, Siri, Fröken, Stockholm. (D. Friberg.)
Helander, Einar, Styckmästare, Enköping.	Wallsten, Börje, Herr, Piteå.
Härdelin, H., Herr, Älvsjö.	Velinder, Edit, Fröken, Stockholm. (D. Friberg.)
Jansson, Ragnar, Herr, Stockholm. (D. Friberg.)	Winkvist, Rudolf, Herr, Södertälje.
Johansson, Edvin, Herr, Äppelviken. (D. Friberg.)	Weltzin, Anders, Doktor, Stockholm. (S. Wolter.)
Johansson, Ellen, Fröken, Stockholm. (D. Friberg.)	Wennerlund, S., Herr, Katrineholm.
Johansson, Maja, Fru, Stockholm.	Virén, E., Herr, Älvsjö.
Johansson, Manne, Herr, Stockholm.	Åmell, Nils, Fänrik, Stockholm. (U. Friberg.)
Johansson, Signe, Fru, Stockholm.	Östberg, Helga, Fru, Stockholm.
Elbling, H.	Östberg, Bertill, Herr, Stockholm.
Johansson, Svea, Fru, Norrtälje.	

VÅRA UTBILDNINGSKURSER

Under föregående år anordnade klubben två dressyrkurser, vari ett 60-tal personer deltog med sina hundar. I december avslutades den andra av årets båda kurser. Vid detta tillfälle infunno sig 20 förare med sina hundar, med vilka de sedan visade vad de under kursen lärt sig. En enkel avslutningstävling var anordnad, vilken tävling dömdes av herrar Friberg och Sund. Efter tävlingens slut förrättades prisutdelningen av klubbens nuvarande

och då tillfälligt fungerande ordförande dr. Carlin.

De bästa resultaten uppnåddes av Herr Sjögren med Fjällvargens Kickan, Kapten H. Edman med Lessy, Fröken Lizzi Björk med Key, Herr Åke Engström med Florry och slutligen Mälarmästare Arnt Svensson med Tarzan.

Samtliga hundar visade mycket goda anlag och hade under kursen gjort utmärkta framsteg och hoppas signaturen, att fjolårets kursdeltagare fort-

sätta utbildningen till glädje för dem själva och deras vovvar.

Även i år har klubben haft nöjet att påbörja en ny utbildningskurs, som räknar ett 20-tal deltagare. Som kursledare fungerar liksom i fjol Herr Axel Brandt. Kursen är förlagd till Kungl. Svea Artilleriregementes ridhus, som välvilligt ställts till klubbens disposition. Antalet deltagare är färre än i fjol, men därtill samverka säkerligen en hel del faktorer såsom till exempel de tryckta tiderna med arbetslöshet samt den farsot bland våra hundar, benämnd hundinfluenza, som sedan några månader grasserat i Stockholm. De i kursen nu deltagande hundarna äro av rätt god kvalité, flera

exemplar till och med av det bästa vi kunna uppvisa här i landet.

I kursen deltaga: Herr Erik Ekner, Sthlm, Herr Edw. Karlsson, Sthlm, Herr Bertil Gustavsson, Enskede, Fru Elsa Andersson, Roslags Näsby, Fröken Edit Velinder, Sthlm, Fröken Greta Möller, Älvsjö, Herr Bertil Crona, Sthlm, Herr Ragnar Jansson, Sthlm, Fru Elsa Flyg, Saltsjö Nacka, Fabr. Erik Rybrant, Sthlm, Herr Gustav Nilsson, St. Essingen, Herr Gustav Levin Berg, Sthlm, Fröken Eine Larsson, Sthlm, Kapten Hans Edman, Sthlm, Fröken Lisa Åberg, Sthlm, Fru J. Henriksén, Sthlm, Herr Nils Björkman, Enskede, Herr Rolf Blomqvist, Stocksund samt Kandidat G. Stenberg, Sthlm.

BÄTTRE HUNDUPPFÖDARE,
BÄTTRE HUNDÄGARE, BÄTTRE HUNDAR

En intressant diskussionsafton.

Sedan klubben i sista häftet av föregående års tidskrift uppmanat sina medlemmar att inkomma med förslag till diskussionsämnen vid en kommande klubbafon hade bland andra Fru Lisa Philipsson, Råsunda, inlämnat följande förslag. Huru nå fram till *bättre hunduppfödare, bättre hundägare, bättre hundar?* Med anledning därav beslöt styrelsen anordna en klubbafon lördagen den 18 febr. och på styrelsens begäran gick Fru Philipsson med på att hålla inledningsanförandet.

Klubbafonen öppnades av ordföranden dr. I. Carlin med följande anförande:

Den kynologiska verksamheten här i Sverige bedrivs huvudsakligen efter tvenne linjer, nämligen en praktisk och en teoretisk. Den praktiska sker i form av utställningar och bruksprov, under det att den teoretiska huvudsakligen äger rum i form av utsändandet av olika kynologiska publikationer. Enligt mitt förmenande torde det emellertid kunna ifrågasättas, huruvida dessa bägge former av kynologisk verksamhet verkligen fylla de fordringar som man ställt på desamma. En stor del av allmänheten, även den kynologiskt starkt intresserade, har nämligen, enligt vad jag åtminstone kunnat finna, ett relativt litet utbyte av våra utställningar och av de kynologiska skrifterna. Många kunna nämligen inte skilja på värdet av t. ex. ett första pris i öppen, ungdoms- eller segrarklass, och ett överväldigande stort flertal läser våra kynologiska artiklar visserligen med ett levande intresse — men jag tror icke jag gör mig skyldig till någon överdrift om jag säger — med en bristande kritisk blick. Svenska Schäferhundklubben har därför velat gå in för en ytterligare utbyggnad av den kynologiska verksamheten i form av upplysningsverksamhet, vilken skulle komma att äga rum i form av föredrag med eventuellt åtföljande diskussion. För dessa föredrag hoppas vi kunna förvärva framstående kynologer

Till klubbafonen, som arrangerades i restaurant Tattersalls festvåning, hade inbjudits styrelserna för Kennelklubben och F. S. S. S. H. samt ett antal övriga för frågan intresserade personer. Bland de närvarande märktes ordföranden i S. K. K. Överste av Burén och ordföranden i F. S. S. S. H. Professor Hj. Dalström. Närvarande voro ett 90-tal klubbmedlemmar.

eller experter på områden, som ligga det kynologiska nära. Härigenom hoppas Schäferhundklubben kunna vinna ett dubbel syftemål, nämligen dels att öka förståelsen för kynologiska ting och dels befördra ett intimare samarbete emellan medlemmarna av klubben och emellan olika kynologiska organisationer. Det gläder Svenska Schäferhundklubbens styrelse att i kväll se ett så talrikt auditorium, och jag ber att få hälsa Eder samtliga hjärtligt välkomna. Denna min välkomsthälsning ber jag i första hand att få rikta till Svenska Kennelklubbens ordförande överste Burén och övriga ledamöter av Svenska Kennelklubbens styrelse, som här i kväll behagat göra klubben den ären, och jag tillåter mig att i deras härvaro icke bara se ett uttryck för ett momentant intresse utan för en välvillig inställning till Svenska Schäferhundklubbens verksamhet över huvud taget. Jag hälsar slutligen alla andra, både medlemmar och icke medlemmar, som ha velat komma tillstädes här i afton. Som inledarinna i afton ha vi lyckats förvärva fru Lisa Philipson, som kommer att tala över ämnet »Bättre hunduppfödare, bättre hundägare, bättre hundar». Jag ber att, samtidigt som jag hälsar fru Philipson särskilt välkommen, härmed få överlämna ordet till henne.

Fru Philipssons inledningsanförande:

För att ej bereda auditoriet en allt för stor desillusion, anser jag mig böra tala om hur det kommer sig, att jag — knappast mer än en novis på kennelområdet — befinner mig på denna plats i kväll. Då Svenska Schäferhundklubben för några månader sedan i tidskriften uppmanade medlemmarna att inkomma med förslag till diskussionsämnen, var jag snäll och beskedlig och skickade in ett förslag. Jag skrev: Huru nå fram till bättre hunduppfödare, bättre hundägare, bättre hundar? Det var en fråga, och jag satte till yttermera visso ett frågetecken efteråt. Då diskussionsaftonen blev bestämd, lovade jag inleda diskussionen med några ord. Något fördrag är jag icke kompetent att hålla. Jag ber fortfarande att få vara den, som frågar och anhåller, att auditoriet lämnar mig svar på mina frågor.

På den första frågan: Hur nå vi fram till bättre hunduppfödare? tror jag det endast finnes ett svar, och det har dr. Carlin givit: genom upplysning och åter upplysning. Jag är övertygad om, att det finns många, som äro lika okunniga som jag själv. Visserligen finns det en hel del litteratur, men denna är till stor del på tyska och engelska, och därför icke tillgänglig för alla. På svenska ha vi knappast någon sammanhängande framställning åtminstone icke i avelsfrågan. Det kanske kunde vara någonting för våra författare-kynologer att tänka på — att ge oss en sådan handbok. Vi ha ju de övriga handböckerna, men de syssla med allmänna frågor rörande hur vi skola sköta våra hundar. Hur skall då en sådan upplysningsverksamhet läggas? Den kan ju läggas på olika sätt; dr. Carlin nämnde föredrag och diskussioner. Men jag skulle nästan vilja föreslå, att vi sattes på skolbanken igen, finge skickliga lärare, kynologer och vetenskapsmän, som satte oss in i alla dessa frågor. Det är ju mycket bra att kunna läsa om dem i tidskrifter och böcker, men det är så oändligt mycket, som man icke förstår. Man behöver en verklig lärares förklaringar. Liksom man inte kan sätta en tysk grammatik i händerna på våra skolpojkar och tro, att de lära sig tysk grammatik av det; nej de måste ha en lärares förklaring och handledning. Det borde vara avelsrådet, som handhar denna upplysningsverksamhet, men ett avelsråd, vars sammansättning är sådan, att vi alla ha förtroende för det och där allt småaktigt, futtigt prat om personliga intressen är eliminerat. Detta kanske förefaller som en utopi i dag, men det kan bli en verklighet i morgon i alla fall. Inom avelsrådets verksamhetsområde tycker jag också det borde ligga att bestämma minimiåldern för hundar, som användas till avel. Jag vill inte uttala mig om, hur det är i Sverige, men jag känner ex. på, hur det har varit i våra grannländer. I fjol förekom det på en utställning en utmärkt vacker tik, som blev etta eller tvåa i segrareklass, endast 16 månader gammal, och redan parad. Då ägaren tillfrågades, om det inte var bra tidigt, svarade han: En ung tik kommer med många valpar, då kan man sälja dem billigt. Men — hundarna måtte ha sitt speciella skyddshelgon; i alla fall blev det inga valpar den gången. I ett annat fall meddelades det i en annons i en grannlandstidskrift, att hunden så och stod till avelstjänst mot en avgift av 15 kr. och över annonsen stod: *Kristidsverbjudande*. Jag skulle vilja fråga: Vore det inte bättre, att dessa kristidsvalpar aldrig komme till? Det är inte sådana djur, som vi behöva. Borde det vidare icke vara avelsrådets rättighet eller skyldighet, vilket man vill, att bestämma antalet valpar, som skall läggas på. Det finns tyvärr exempel på att man lägger på 10 till 11 stycken. Stefanitz säger, att 4 till 5 valpar borde vara maximum. Där-efter komma vi till kostnadsfrågan.

För kurserna borde tas en ordentlig kursavgift liksom för dressyrkurserna. Det skulle vara oriktigt att genom höjda årsavgifter fördela kostnaden på alla föreningsmedlemmarna, då det ju i första hand är de, som syssla med aveln, som ha nytta av kurserna.

Min andra fråga lyder: Hur nå vi fram till bättre hundägare? Det gör vi endast i den mån vi ta hand om hundägarna och ta hand om dem från första ögonblicket. Det ögonblicket anser jag inträffa, då hundspekulanten slår upp sin morgontidning och söker under djur till salu. Han bör då icke finna 3 till 4 olika annonser om schäfervalpar utan endast en annons från schäferhundklubben, formulerad ungefär så här: *Svenska Schäferhundklubben* upplyser Eder om, vilka kennelägare, som f. n. ha valpar till salu. Saken borde ordnas på så sätt, att en kennelägare, som har valpar till salu, underrättar sekreteraren därom. Samtidigt erhåller han ett antal prospekt — skulle jag närmast vilja kalla det: det behöver inte vara någonting annat än vanligt brevpapper — som upptager namn och adress på ägaren, namnet på tiken och hanhunden och möjligen någon trevlig bild av tiken eller en föregående kull. Folk tycker om sådant och jag tror det skulle vara bättre än att räkna upp en hel mängd pampiga förfäder, vilkas värde en blivande hundägare inte har förmåga att bedöma. Men — vi återvända till hundspekulanten, som sitter med sin tidning — kanske har han under tiden ringt till någon, som har annonserat om extra prima valpar till 25 kr. styck. Men han ringer i alla fall till klubbens sekreterare, om inte för annat så för att få veta, vem som har de bästa valparna. Men det är den enda fråga, som han absolut icke får svar på. Den saken kan sekreteraren icke alls upplysa om. Han ber om namn och adress för att skicka prospekt från de kennlar, som för närvarande ha valpar till salu. Dem har han antecknade på ett förut upplagt kortsystem. På så sätt vinner man nödvändig kontroll. Nu skulle jag önska — och det är rätt enkelt att ordna — att med dessa prospekt, som utgå till den blivande hundägaren, även skickades ett cirkulär från schäferhundklubben med några frågor av ungefär följande lydelse: Har Ni haft hund förut? Vet Ni vad det vill säga att fostra en hund, vilket arbete det innebär och vilket ansvar det medför? Har Ni tid, tillfälle och lust att sköta den, att motionera den? Har Ni överseende med en valps alla dumheter och nycker? Har Ni vilja att sätta Er vilja över valpens vilja? Då kan det ju hända, att vederbörande tar sig en liten fun-derare, och i fall han icke är så alldeles säker på sin sak, kan det ju hända, att han i stället skaffar sig en kanariefågel. Och det är nog bättre, om han inte har klart för sig, vilket arbete det är att fostra en valp och i synnerhet en schäfer-valp. På så sätt ha vi börjat den första gallringen av hundägarna. Beträffande valparna skola vi hoppas, att de där kommer att bli flera av samma sort. På så sätt ha vi börjat gallringen även av schäferhundstammen. Jag skulle anse mycken önskvärd, att med den lilla valpen följde en »bruksanvisning», som upplyser den nye ägaren om hur den skall skötas. En sådan sak förstår man sig icke på, om man icke haft hund förut. Jag har hört om valpar som utfordrats med sötsaker, wienerbröd o. s. v. Samtidigt skulle vi framhålla för den nye ägaren, att han kan räkna med icke endast kennelns utan även schäferhundklubbens fortsatta intresse för valpens öden. För de utgifter, som klubben kommer att få vidkännas för annonser m. m. vid valpförsäljningen bör kennelägaren honorera klubben med 10 % av försäljningssumman. I sammanhang härmed skulle jag vilja framföra ett förslag, som säkerligen kommer att stöta på patrull på ett

eller annat håll men som på så många andra kommer att hälsas med tillfredsställelse. Jag tycker nämligen, att hundarna borde få betala ett litet »barnuppfostningsbidrag» med t. ex. 5 % av parningsavgiften. Sådana bidrag bruka ju icke vara alltför frikostigt tilltagna så jag vågar icke föreslå mera. Det kostar ju nämligen en hel del med en sådan organisation inom klubben, även om man kan räkna med mycket frivilligt arbete, och jag tycker därför inte det är mer än rimligt, att de som äro ägare till en avelshund, som ofta användes, även få betala en del av kostnaden.

Jag tror nu vi kommit fram till det bättre »hundmaterialet». Sedan gäller det att göra bättre hundar av det. Jag undrar, om det icke skulle vara lika intressant, både för avelsrådet som för kennlarna och hanhundsägarna och allesammans för resten om det bles ordnat med en mönstring av dessa små valpar, t. ex. i samband med dressyrkurserna. Sekreteraren skulle då ge dessa nya hundägare, som han har samlade i sitt kortsystem, en påstötning om att nu är det hundkurs: var så god och kom med den lilla valpen till mönstring. Avelsrådet blir då i tillfälle att jämföra valpar från olika kennlar — kanske samma hund har parats med olika tikar — och se vilket resultat som blivit bäst. De nya hundägarna få tillfälle att resonera med gamla hundägare och kunna få ett och annat eller kanske många goda råd av just avelsrådet.

Sedan ha vi dressyrkurserna. Det är ett fruktansvärt ord. Jag skulle föredraga att kalla det hundskola. Om appellkursen är intet annat än gott att säga men då dressyrkursen utvidgas till att omfatta mandressyr av chäferhundar i privat ägo, skulle jag önska, att schäferhundklubben ville ta absolut avstånd ifrån den saken. En schäferhund — jag talar litet grand av erfarenhet, jag är själv ägare till en schäferhund — är i sig själv så skarp, att den icke behöver någon mandressyr. Jag skulle vilja se den som skulle våga röra mig, när jag har min hund bredvid mig. Jag och min man gjorde ett försök vid ett tillfälle; min man lyfte armen mot mig, men ögonblickligen hängde sig valpen fast i hans arm. Den förstod, att det var skämt, men då vi upprepade försöket, gjorde den i alla fall likadant. Min förra hund, som dog i dag för ett år sedan, var en hanhund. Han var mycket skarp, d. v. s. han var ovänlig och otillgänglig. Han gjorde visserligen aldrig någon något ont, men jag hade alltid på känn att han vilket ögonblick som helst var beredd att flyga på. Vi hade alltid en viss otrygghetskänsla och därför gick vi på hundskola med honom; han placerade sig för resten som etta. Man ansåg på kursen, att den hunden skulle lämpa sig utmärkt väl för mandressyr. Vi talade om saken hemma. Jag var inte så mycket insatt i frågan den gången. Min 14-årig pojke tyckte, att det skulle vara »lattjo» och väldigt klämigt med en så skarp gyeke. Vad man skulle kunna »maska» för grabbarna med en sådan hund. Då sade jag: Nej. Hunden är min. Det blir ingen mandressyr. Jag såg nämligen i andanom min pojke tala om, vilken skarp gyeke han har. Bara han säger ett ord, så flyger han på. »Det är bara skryt», säga de andra. »Jag skall visa er, att det inte är skryt», säger pojken, och pang! flyger hunden på och fastnar i en byxbak och kanske en pojkbak också. Ja, sedan får jag betala, och så ha vi skrивeriet i tidningarna om oförståndiga schäferhundägare, vilda djur o. s. v. och schäferhundssaken är skadad. Att ge en schäferhund i privat ägo mandressyr är dressyr för dressyrens egen skull och ingenting annat. Jag skulle önska, att schäferhundklubben hade befoget fastställa, att endast hundar i polismans och vaktmanskaps ägo finge mandressyr. Sedan ha vi utställningarna. Det är ju en fråga för sig, och den skall jag inte nu ingå på.

Om nu någon skulle tycka, att jag är en dåre, som har frågat mer, än tio visa kunna svara på, hoppas jag, att det skall finnas i denna illustra församling inte bara tio visa utan även en efte vis man eller kvinna och att det skall lyckas ordföranden att förmå denne att svara på mina kanske dumma frågor.

Sedan ordföranden framfört klubbens tacksamhet till Fru Philipson för det intresseväckande anförandet vidtog en långvarig och delvis ganska animerad diskussion. Här nedan lämnas en sammanfattning av det väsentligaste i de gjorda diskussionsinläggen.

Diskussionen

Herr Pedersen:

Frågan, huruvida schäferhunden bör utbildas till skyddshund eller ej förefaller att vara det mest brännbara ämnet i de anföranden som hållits. För min del anser jag, att även privatmannen kan ha intresse av att hans schäferhund är skyddshundsutbildad. Det är för övrigt inte säkert, att en utbildad skyddshund blir skarpere eller farligare för allmänheten än en icke utbildad.

Herr Dahlström:

Jag har varit frestad många gånger, när jag hört folk undra: »skall jag skaffa mig en hund och vad för slags hund?» att säga: »ni vet inte vad ni gör, när ni skaffar er en hund». Jag kan därför fullkomligt instämma i de synpunkter, som fru Philipson framförde. Detta kan ju synes vara en paradox, då jag i viss mån har mitt levebröd på hundarna och sköter deras sjukdomar. Gäller det uppfostran av skyddshundar, så håller jag före, att innan en hund släppes fram till mandressyr, bör den underkastas en noggrann prövning av fullt sakkunniga dressyrmän.

Det har frågats: vid vilken minimiålder bör hunden användas för avel? Det är ju först och främst fullkomligt galet att låta betäcka en tik, som ofta händer, första gången den löper, alltså vid 9 månaders ålder. Vi böra ju, anser jag, här i dag kunna fastslå, att en ålder på 2 år bör åtminstone för tikens vidkommande vara det lämpliga. När det gäller hanhundarna, är jag icke så avgjort övertygad om att man skall behöva hålla sig vid en så pass hög ålder som 2 år. Så kan man bli tillfrågad angående lämpligheten att betäcka 8—9 åriga tikar. Jag vill varna för att betäcka så gamla tikar. Produkten av en sådan avel blir mindervärdig. Beträffande antalet valpar, som bör läggas på, så anser jag, att det är tämligen vedertaget att icke anstränga tiken med mer än 6 valpar.

Det har under debatten vidare påtalats, att det skulle saknas svensk litteratur rörande hundavel. Sådan litteratur existerar nog, framförallt i avelslära, men den är måhända icke så tillgänglig för den stora massan av uppfödare. Vi sakna emellertid icke fullkomligt sådan litteratur, ty i facktidskrifterna finner man då och då ett och annat inlägg i frågan, och Kennelklubbens tidskrift har ju innehållit en del fingervisningar i detta avseende.

Inledarinnan föreslog vidare, att man skulle till nya hundägare utsända bruksanvisningar för valpar. Ja, det vore onekligen mycket bra, om man kunde få till stånd någonting i den stilen, och jag vill gärna instämma i detta hennes förslag.

Herr Edström:

Fru Philipson föreslog bl. a., att avelsrådet skulle taga hand om avelsfrågorna, och det tycker jag, att det är på tiden, att

det verkligen gör. Ty det finns en del hundägare, som inte äro så värst nogräknade i avelshänseende. Vart skall det förresten bära hän med schäferhunden, om det bara skall finnas två avelshundar, som man nästan alltid vänder sig till. Och när folk, som skall låtas vara kynologer och insatta i frågorna, gå och para syster och bror, förstår man, att det inte kan bli några vidare schäferhundar på det sättet. Det behövs verkligen, att avelsrådet inlägger sitt veto vid sådana tillfällen, och vi få vara tacksamma att fru Philipson tog upp frågan.

Herr Sandstedt:

Fru Philipson anser, att varje schäferhund i sig själv har så skarpt humör, att den förutan mandressyr utgör ett tillräckligt gott vakt- och skyddsdjur. Min erfarenhet är emellertid en helt annan. Jag har märkt, att synnerligen många bland de hundar, som jag haft hand om ännu vid 2—3 års ålder icke haft de allra minsta skyddsegenskaper. Och om de ha det, tar detta sig uttryck på ett helt annat sätt än vad som är lämpligt. En hund bör först och främst få en ordentlig appelldressyr, och ägaren kan sedan, som just också dr. Carlin framhöll, om han förstår att sköta sin hund, med lämpliga medel locka fram dess skyddshundsegenskaper, sätta ned dem, om det är för mycket av det goda och driva upp dem, om det skulle behövas. Men jag tror för min del inte, att man i regel kan anse, att alla våra schäferhundar äro så skarpa, som de enligt den allmänna uppfattningen anses vara. Skulden till att denna uppfattning är rådande, får man kasta på de hundägare, som missköta sina hundar. En hund, som har gått igenom en appelldressyrkurs på 2—3 månader, är visst inte tip-top. Kurserna äro till för att lära ägaren att sköta sin hund. Hunden måste först ha nått till mogen ålder, innan man bibringar honom ilska. Har man dessutom inte appell och plockar fram något slags humör på en stöjig och bråkig valp, lyckas man inte alls. Den verkligt fina hunden skall man kunna släppa i händerna på en barnunge, och den skall kunna göra vad som helst med honom, men han skall, när det gäller allvar, kunna gripa in och försvara sin husbonde. En hund får inte visa något som helst humör mot familjens medlemmar. Och det måste vara tydligt markerat, om det gäller allvar eller lek.

Herr Rosengren:

Enligt vad jag kan förstå, ha vi att räkna med olika lynnesarter och egenskaper hos hundarna, på vilka man måste bygga. Vi få t. ex. inte sammanblanda hundens mod och angreppslust. Jag tror, att vi tidigare icke tillräckligt försökt tränga oss in i dessa hundens karaktersegenskaper, och på så sätt ha vi kommit in på felaktiga vägar vid våra olika former av hundutbildning. Därför tror jag, att inledarinnsans förslag, att valpen på ett mycket ungt stadium ställes under ett kompetent avelsråd, som riktigare kan bedöma dess grundegenskaper. Det vore, tror jag, en av avelsrådets viktigaste uppgifter. Däremot var jag inte fullt enig med talarinnan, när hon rekommenderade den, som inte kunde sköta en schäferhund, att i stället skaffa sig en kanariefågel. Jag tror, att det skulle vara till stor fördel, om man på det sätt, inledarinnsan nämnde, kunde få en hundspekulant att vända sig till Schäferhundklubben och genom ett frågeformulär utröna, vilka kvalifikationer han har att äga hund.

Herr Axné:

Jag skulle vilja sätta ifråga om skyddshunden verkligen är så livsfarlig som man på sina håll vill göra gällande. Jag tror att alla få lov att hålla med om att f. n. är det inte den mandresserade hunden, som är farlig för allmänheten.

Herr Hallin:

Det har framförts förut och det är ett påstående, som ständigt återkommer, att det är de skyddshundsdresserade schäferhundarna, som innebära en viss fara. Bara det faktum, att det aldrig vill taga slut på detta tal, tyder på att det ligger något litet spår av sanning i det. För min del är jag frestad att skriva under på att det nog inte är precis som det borde och kunde vara. Det är själva systemet, som, såvitt jag kan förstå, är oriktigt. Själva den inställning, som bibringas den mandresserade hunden är principiellt olämplig. Man bör sträva att bibringa hunden den inställningen, att han skall handla uteslutande på förarens kommando. Vad som än skall ske, skall det ske på impuls av föraren. Om jag således vill ha hunden speciellt inställd på att vara till skydd och hjälp, när så påfordras, skall jag endast lära honom ett visst kommando. Har jag kommit därhän, har jag också bortelimerat faran för att hunden skall styra till med några otrevligheter. Mot denna allmänna princip för hundutbildningen göres ofta den invändningen, att en fiende, som är beväpnad med ett skjutvapen, hinner skjuta, innan man hinner kommendera hunden att rusa på honom. Men är situationen sådan, att jag inte hinner säga ett kort kommando, så är det nog ingenting att göra åt saken. Jag anser vidare, att särskilt kravet på att hunden skall vara slagfast är mycket problematiskt. Det vore enligt mitt förmenande bättre om han vände sig vid att vara rädd för en kapp. Då skulle han ha möjlighet vara mig till ännu större hjälp. Jag anser sålunda, att en radikal omläggning av skyddshundsdressyrmodellen är av behovet påkallad. Allt detta tal om skyddshundsdresserade hundar som farliga för den allmänna säkerheten skulle nog då försvinna. Idealet för en skyddshundsdresserad hund borde vara, att han skall vara snäll som ett lamm men arg som ett lejon. Det är heller inte omöjligt att få en hund därhän. Rörande provningsordningen och olika dressyrmodeller skulle jag vilja instämma i direktör Rosengrens tanke, att man bör sträva efter att få fram mera differentierade modeller på dressyrtekniken och dressyrproven. Vad som borde göras lika för alla är själva appellmomentet, d. v. s. lydadsprovet. För övrigt borde man sträva efter att popularisera det hela. Därigenom skulle hela saken komma att bli av mera allmänt intresse. Kanske detta vore ett medel att få denna avoghet, som är till förmån på olika håll i samhället mot schäferhundarna, att försvinna.

Herr Rosengren:

Jag kan helt instämma i styckjunkare Hallins goda anförande men skulle vilja tillägga en liten sak. Vi löpa även risk att begå lagbrott, då vi använda oss av de enligt den nuvarande provningsordningen skyddshundsdresserade hundarna. Ty enligt strafflagen få vi icke utföra vissa prov, i vissa moment ha vi icke rätt att göra vad vi göra. F. S. S. H. linjer, som herr Hallin förordade och som jag för min del tror att det är alldeles nödvändigt att vi komma över på. Denna uppfattning har ju även tyskarna haft, ty Stefanitz' nya provningsordning skiljer sig helt från den gamla. Där förekommer intet av de moment, som icke beröra privat-

Herr Elbling:

Jag har fått den uppfattningen, att det finns en hel del hundägare, kanske särskilt av yngre datum, som skaffat sig en schäferhund såsom något slag vapen att skrämra folk med. I nuvarande stund ha vi praktiskt taget icke mycket

behov av en skyddshund. Man har talat om brukshundar och återigen om brukshundar. Det är ett faktum att vi redan genom att äga en schäfer innehar en brukshund enär varje schäfer till sin karaktär är brukshund. Sedan blir det fråga om till vilket speciellt ändamål man vill bruka den. Många schäferhundägare ha fått för sig, att den enda rätta hunden är den som man kan förmå att bita och slita. För min del vill jag gärna betrakta just den kategori av hundar, som går på manarbete, som den lägsta inom rasen. Att skyddshunden hos oss hägrar som slutmålet, få vi nog tillskriva den olämpliga provningsordningen. I stället borde vi tänka på att uppdelade det material, vi äga, efter dess lämplighet för olika syften. Man kan urskilja fyra olika schäferhundskategorier. Först ha vi *den robusta hunden*, den hårda, svärböjliga typen. Den är ganska lätt att dressera till skyddshund, men saknar han de anatomiska fördelarna, passar han praktiskt taget icke till något annat än att draga en kälke på mindre sträckor. Sedan ha vi *den medgörliga hunden*, som fogar sig och finner sig i alla situationer. Det är den eftersträfvansvärda idealhunden, det slags hund, som vi böra försöka åstadkomma. Sedan finns det en annan typ, som är verkligt svår att arbeta med, och som det fordrar verklig kunskap att handha. I annat fall kan den nämligen bli antingen övermodig eller en feg stackare. Det är just detta slags hund, som för oss är det stora problemet. Sedan finns det även en fjärde kategori. Den hunden bör man avliva så fort som möjligt. Det är just den, som för vårt vidkommande är den allra farligaste av dem allesanman. Det vore synnerligen lämpligt, att vi inte drev manarbetet i så hög grad som vi hittills gjort. Vår provningsordning bör i första hand omarbetas, och detta bör icke endast ankomma på personer, som syssla med andra hundraser, utan de, som befatta sig med schäferhunden böra först och främst tillfrågas rörande provningsordningens lämplighet för deras del. Vad sportsmananda beträffar, så bör den naturligtvis uppbyggas. Men flera personer ha missbrukat densamma och föranlett folk, att övergå till sådana moment, som både för ägaren och hunden varit de minst lämpliga. Jag vill också samtidigt tacka kamrer Sandstedt för hans påpekande, att en hund och i synnerhet en schäferhund inte bör släppas på dressyr med mindre än att han kommit till mogen ålder och fått bevisa, att han äger den appell, som fordras i olika situationer. Ägaren bör inte heller vara så övermodig. Han bör bättre känna sitt ansvar.

Herr Pedersen:

Jag tror, att vi kunna vara eniga om, att den nuvarande provningsordningen är felaktig i många hänseenden. Det förefaller sålunda uppenbart att den utvecklar tävlingshundar och icke brukshundar. Vid denna hundutbildning förekomma ju en massa saker, som för privatmannen icke har det minsta intresse. En omläggning av provningsordningen skulle förvisso vara mycket nyttig, men att alldeles stryka manarbetet på grund av att provningsordningen är bristfällig, anser jag vara att gå för långt. Huvudsaken är att få upp frågan till diskussion, så att vi kunna få fram en provningsordning, som kan vara lämplig för den enskilde privatmannen. Jag är för min del i likhet med många andra övertygad om att den utbildade schäferhunden icke är på något sätt farlig. Det skulle vara av intresse att få veta om de schäferhundar, som ställa till oredda på våra gator, verkligen äro mandresserade. I de flesta fall då människor i otid blivit angripna, har det säkert varit odresserade hundar, som varit framme.

Herr Lindman:

Här har i afton förelagts Schäferhundklubben ett positivt

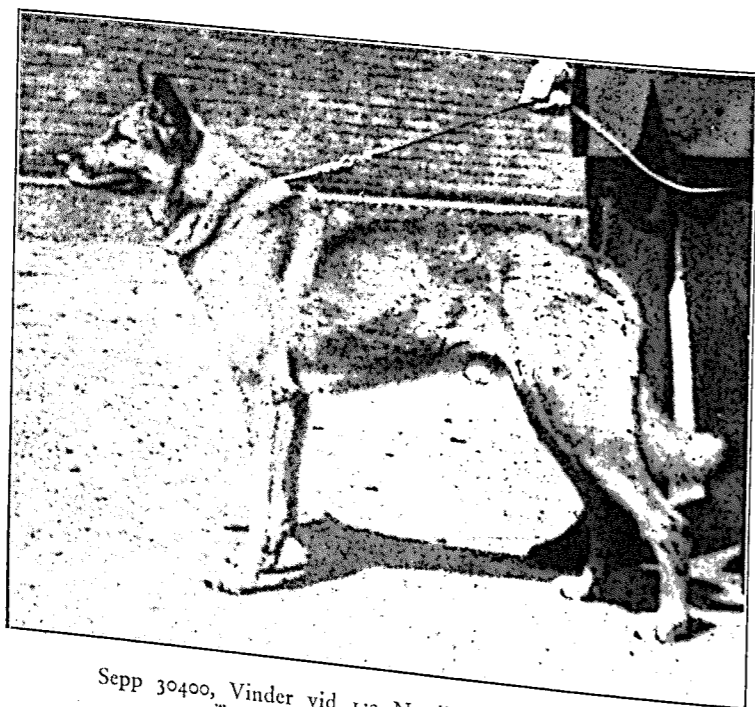
program av fru Philipson. Jag vill för egen del ansluta mig till detta, och jag skulle önska, att vi i kväll principiellt uttalade vår anslutning till ett dylikt sätt att i framtiden sköta vissa detaljer i Schäferhundklubbens arbete. Jag tänker inte ta sakerna i samma ordning som fru Philipson utan litet huller om buller. Jag anser även, att vi böra frångå mandressyren för schäferhundarnas del, men av andra motiv än fru Philipson. För tio år sedan var det ett axiom, att alla som dresserade en schäferhund skulle köra ut honom på mandressyr. Mandressyren har knappast den menliga inverkan på hundarna som många i sin fantasi föreställer sig. Jag kommer i detta sammanhang att tänka på ingenjör Dalins »Björn», som vid en tävling kunde hela programmet utantill men vägrade att gå på figuranten den gången, därför att han visste att hans husse skulle kila hem. Jag har själv en mandresserad äldre schäferhund, som är absolut ofarlig. Sådan har han blivit genom att han deltagit i några stycken mandressyrkurser. Men jag anser å andra sidan, att det icke föreligger något behov att ge våra hundar denna speciella utbildning i allmänhet, utan vi få i stället vara mycket tacksamma, om de över huvudtaget lära sig en skaplig appelldressyr. Men för att komma till den viktigaste punkten i fru Philipsons föredrag, så var det ju hennes förslag att genom Schäferhundklubben få en kontroll på försäljningen av schäferhundvalparna och därigenom bli i tillfälle att inbjuda ägarna att infinna sig med sina valpar på kurserna. Kanske man på det sättet skulle kunna uppnå, att ett större antal unga hundar verkligen bleve dresserade. Ty jag tror, att det är de icke dresserade hundarna, som ställa till det största rabaldret och som betraktas som en fara för den allmänna säkerheten. Jag tror därför att vi genom fru Philipsons metod skulle kunna få fram schäferhundar, som gjorde ett mycket gott intryck på allmänheten. Jag ställer mig emellertid litet tveksam emot att avelsrådet skulle handha denna sak, ty skall Schäferhundklubben under ansvar råda folk att köpa valpar på det stadium, vi ännu befinna oss i avelsfrågan, blir detta ansvar så stort, att avelsrådet av i dag knappast kan bära det. Men det hindrar inte, att Schäferhundklubben går på den linje, som fru Philipson föreslog. Inom klubben borde gärna finnas några personer, som hade till uppgift att verkställa de anteckningar rörande hundarna, som fru Philipson föreslog. Och det finns säkert behov av en handledning i skötsel av valpar och även av en del andra upplysningar.

Inledarinnan påpekade även bristen på svensk litteratur på det kynologiska området. Det är verkligen inte mycket som finns, och själv har jag försökt att på mitt sätt bidra till att hjälpa denna brist. Man borde emellertid kunna göra en sammanställning av det lilla, som finns, för deras räkning som äro intresserade av ämnet.

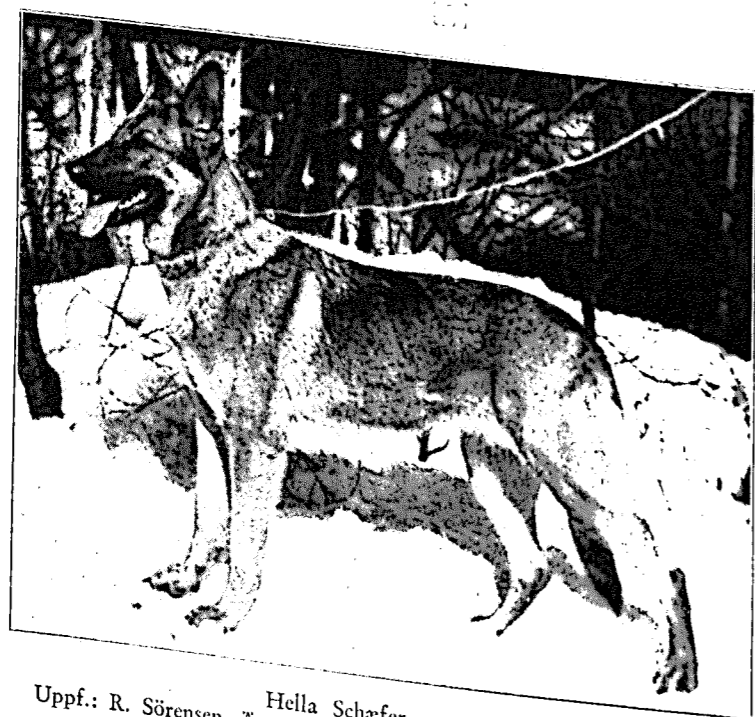
Herr Zigher:

Beträffande förslaget att ta bort mandressyren kan jag inte utan vidare vara med om den saken. Jag kan t. ex. ligga ute i skog och mark och lämna hunden hemma för att vakta min villa. Tiderna äro ju mycket osäkra, och vi känna ju till genom tidningarna, vilka banditer som bryta sig in. En hund, som inte är skyddsdresserad, viker undan för en anfallande person. Det var en talare som sade, att den mandresserade hunden gick mera på figurantkostymen än på personen, som bar den. Gör en hund det, är han felaktigt dresserad. Men jag håller med talaren om att det finns hundar, som göra så. I och med att figuranten lägger av sig kostymen, springer hunden och rycker och sliter i den. Detta är förarens eller ägarens fel. Det är hundägarnas fel, att schäferhundarna blivit så hätska.

„NORDISK SCHÄFER“

Sepp 30400, Vinder vid 1:a Nordiska Schäferutställn.
Äg.: Joh:s Kirkemann, Horsens.

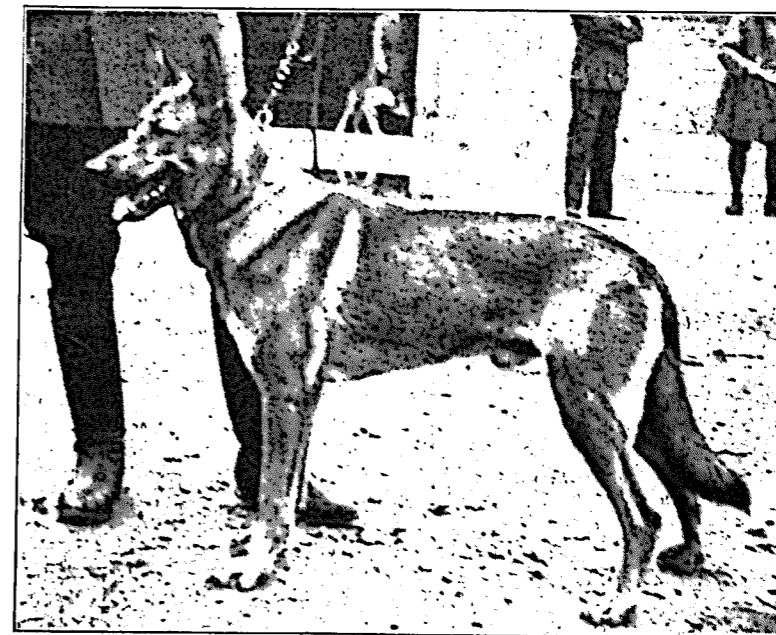

Hella Schäfer 34530.
Uppf.: R. Sörensen. Äg.: Veterinär E. Baadsgaard Bruun, Vinderup.

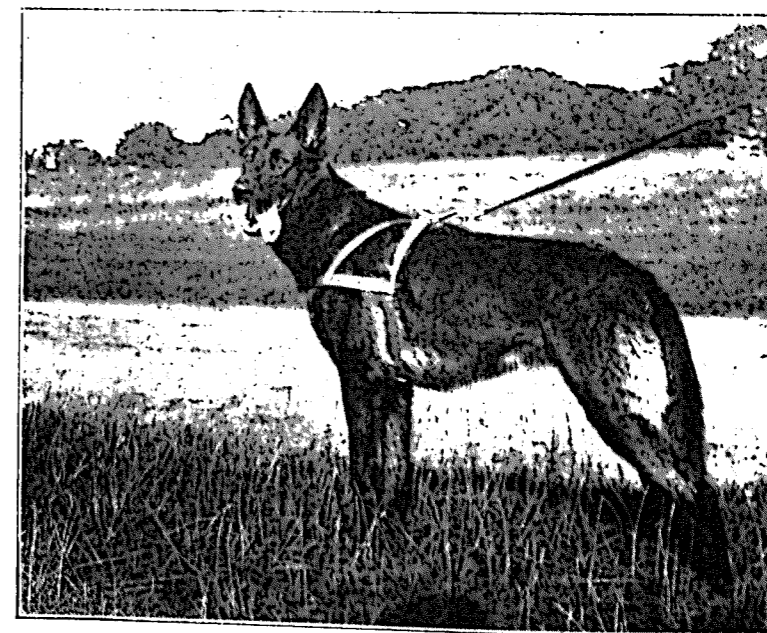
Svenska Schäferhundklubben anordnar nordisk schäferhundutställning i Stockholm den 9—10 september 1933. Den första nordiska schäferhundut-

ställningen avhölls i Köpenhamn 1931, då Dansk Schäferhundeklub på ett synnerligen älskvärt sätt stod för värdskapet. Vid detta tillfälle deltog flera

„HUNDUTSTÄLLNING“

Rolf fra Brylle 34760 P.H.
Äg.: O. N. Kjerstrand, Odense.

Jess af Belmont 38005.
Uppf. o. äg.: Vexelerer Aage Philip, Skovshoved.

utställare från Sverige under det att Norge var orepresenterat. I höst hoppas vi emellertid, att schäferägare från vårt västra broderland komma

hit och göra oss äran stridig. Som bekant vann en svensk tik, Vargamors Bissbi, 1:sta pris i segrarklass i Köpenhamn 1931.

Herr Sund:

Herr ordförande, mina damer och herrar! Det ser ut, som om resonemanget uteslutande skulle röra sig om vår givertvis i många avseenden felaktiga provningsordning. Men det hette visst: huru nå fram till bättre hunduppfödare, bättre hundägare, bättre hundar? Det är nu inte bara schäferhundsuppfödarna, som synda mot de principer, som gälla för uppfödning av goda hundar. Man kan nästan påstå, att schäferhundägarna i detta fall befinna sig ett pinnhål högre på rangskalan. Jag skulle på det allra livligaste vilja instämma i fru Philipsons förslag om anordnandet av en kurs för hunduppfödare, men icke enbart för schäferhundägare utan för alla hundägare. Vi skola lägga bort vår svaghet för vår idealhund, schäferhunden, som vi talat så mycket om här i kväll, ty andra hundägare kunna ju också tycka, att deras hundar äro utmärkta. Vi böra alltså på det hela taget tala om hundarna i gemen.

Vilka vägar böra vi då gå för att uppnå det resultat, vi önska? Det gällde då först bättre hunduppfödare. Vi tänka oss, att en person har köpt en tik för att lägga på valpar. Han vill gärna tjäna några kronor på saken och försöker därför se till att han får en så billig hane till tiken som möjligt. Det är ju dumt, resonerar han, att ge 150 kr. i parningsavgift, när han kanske kan få en till skänks. Detta system, som är mycket vanligt, är fullkomligt felaktigt. Vi skola inte experimentera i onödan. Ha vi sökt det bästa, ha vi också gjort så gott vi kunnat. Ha vi däremot tagit en hund bara därför att det kan bli en bra hund av en valp, ha vi förfarit felaktigt.

Därefter gällde det bättre hundägare. Det är ett delikat ämne, ty vi hundägare, nästan allesammans, resonera nog inte så förfärligt mycket om hundarna men tyvärr desto mera om hundägarna. Vore det inte bättre att tala mera om hundarna och försöka komma fram till det bästa möjliga och glömma ägarna? Och så till sist bättre hundar. Ja, hundar, icke enbart schäferhundar. Vi kunna t. ex. tänka på foxteriern; det är en liten populär hundras. Tag en liten tur på Strandvägen en söndagsförmiddag och se på dessa hundar, svankryggiga, för stora, de närma sig irländska terriern i storlek. Vidare kan man få se grand-danois-hundar, men med raka ben, stela och förstörda av reumatisk värk, fula över huvud taget. Bland schäferhundarna finna vi tyvärr de mest fula, högbenata, korta kvadratiska och nervösa djur. En nervös hund bör snarast möjligt få sluta sina dagar.

Jag skall sedan övergå till den omdebatterade provningsordningen. Denna har väl tillkommit för att få fram lydiga hundar och icke för att ge ägarna tillfälle att förhåva sig över att deras hundar ståta med championtitlar. Hos herrar hundägare finns i allmänhet en oerhörd tävlingslusta; de vilja ut i skog och mark och visa vad de ha lärt sina hundar. Ordna med lämpliga provningsordningar och låt dem tävla och de komma att stanna kvar inom klubben och inom landet få vi lydiga och trevliga hundar. Nu har man t. ex. en hund, som man vill ha godkänd därför att man ämnar ställa ut honom i brukshundsklass. Då utbildas den som regel till skyddshund. Vad blir följden? Jo, man börjar ute vid Västberga med manarbete och tänker inte på appellen förrän i sista hand. Om provningsordningen ändrades därhän, att man för linförighet finge 50 poäng och 1 poäng för att hundarna bita så förfärligt bra, så skulle man allavseenden.

Herr Dahlström:

Här har talats mycket om provningsordningen. Det är 15

år sedan jag började att i F. S. S. S. H. syssla med denna fråga. Den provningsordning, som f. n. gäller och som kritiserats, inte bara här i kväll, utan även tidigare från medlemmar i F. S. S. S. H., har varit föremål för kritik, är mycket olik den allra första. Men alla tyckas vara överens om att det är något fel med det hela. En tid stirrade man sig blind på tyska modeller, och försökte omarbete dem för svenskt bruk. Nu ha de tyska modellerna ändrat sig högst betydligt igen, och nu äro vi färdiga att mer eller mindre följa dem på nytt. Vi hörde nyss, att frågan är under behandling i F. S. S. S. H., och jag vill begagna tillfället att i detta sammanhang vända mig mot någon talare, som tyckte, att det icke var lämpligt att göra en provningsordning, som passade för alla raser. En skulle bara gälla schäfrar. Men det är ju fråga om brukshundar i stort sett och för samma ändamål. Men att gå så långt så att vi skulle ta bort marsarbetet, anser jag vara felaktigt. Men det skall utövas en sträng censur på vilka som skola släppas fram och vilka som icke skola släppas fram. Vidare tror jag att en av de första punkterna, som vi få ändra på är poängfördelningen mellan olika moment. Går man till botten i hunddressyrsfrågan, tror jag man skall finna, att vad hunden reflektoriskt utför, då han uppfattar ett visst kommando, gör han mycket bättre, än om han skall börja fundera på egen hand. Jag tror, att dressyren kan sägas vara just summan av dessa reflektoriska moment. Jag bestrider, att skyddshundsdressyren verkligen är lagd så, att hunden läres att handla på egen hand.

Herr Hallin:

Det förefaller mig, som om jag i viss mån har missuppfattats. Det var icke min mening att göra gällande, att man skulle kunna ta bort allt vad skyddshundsdressyr hette. Jag ber att i detta sammanhang särskilt få vända mig mot den senaste ärade talaren, professor Dahlström. Det är en väsentlig skillnad på det reflektoriska handlingssättet hos en hund, då den utbildats enligt den nuvarande skyddshundsdressyren och då den har blivit inställd på så sätt, att den gör vad jag kommenderar och gör det ögonblickligen och med fart och allvar. Det är en skillnad i princip, om en hund gör en sak på mitt kommando eller om han utför samma sak, då ett skott smäller. Det senare är principiellt oriktigt, ty av en hund kan man inte fordra att han skall försöka tänka och fundera och handla efter något slags omdöme och förstånd, som han givetvis inte har. Att provningsordningarna ha kommit på tal här i afton är alldeles självklart; det är ju på dem som de mest intresserade ha sina blickar riktade, och därför kunna de inte annat än nämnas i ett sammanhang som detta. Jag undrar, om man inte utöver alla de olika arbetsuppgifter, som schäferhundarna hava visat sig synnerligen ändamålsenliga för, kunde i tidskrifter m. m. litet propagera för schäferhunden som vakthund ute på landet. Det är vidare en annan sak, som jag skulle med glädje se komma in i provningsordningen. Det är bevakningsmomentet — det faller sig så naturligt för en schäfer. Men man skall inte göra på det gamla sättet, att man binder hunden och slår honom med käppar och etablerar slagsmål.

Herr Burén:

Jag kan endast på det livligaste instämna med konsul Lindman, då han tillrådde klubben att följa det program, som inledarinnan utstakade. Om Schäferhundklubben skulle komma in på de linjer, som där uppdragos, tror jag, att mycket av det klander, som uttalats här i kväll, rent av hade varit obehövt. Jag skall endast vara litet utförligare beträffande en detalj, och det är angående avelsrådets upp-

gifter. Vi hörde, hur herr Elbling indelade hundarna i fyra kategorier, av vilka han alldeles ville avskaffa den sämsta. Jag har också den uppfattningen, att ungefär så bör man uppdelade dem. Skulle inte Schäferhundklubben så småningom med detta avelsråds tillhjälp kunna få fram den typ på schäferhunden, som passar för de uppgifter, som lämpa sig för schäfern, och som vi vid ett annat sammanträde här hörde beskrivas. Alltså en lugn, stadig, pålitlig, alls icke bitsk hund, som är mogen att vara vakthund och sällskap. I vad mån han skall bibringas mera invecklad dressyr, d. v. s. mandressyr, åtar jag mig inte att bedöma. När styckjunkare Hallin föreslog, att man skulle verka för ökad användning av schäfern ute på landet som vakthund, medför detta emellertid en viss fara. Om en person på landet skaffar sig en schäfer och inte bevakar honom, taga jakthundsinstinkterna överhand hos hunden, och han kan bli ett fruktansvärt plågoris för markerna omkring. Det är dylika vanor, som ha framkallat en sådan aversion mot schäfern hos alla jägare.

Herr Sundqvist:

Man bör nog icke förneka en hundägare att utbilda sin hund som skydd för personligt bruk. Man bör i stället vara mycket försiktig med hundköparna, när det gäller skyddshundsraser, och man får inte driva skyddshundspropagandan för långt. Den som köpt en boxer, en schäfer eller en rottweiler, skall inte bibringas den uppfattningen, att därför att han har köpt en hund av den rasen, så skall den utbildas till skyddshund. Det är nog inte lämpligt att släppa fram vem som helst med sin hund, när det gäller den speciella mandressyren. Jag undrar om detta är så lämpligt att bedöma en hunds värde efter antalet erövrade pris, och om man icke bör anlägga andra synpunkter, när det gäller inköp av hund eller av avelshund respektive avelstik.

Herr Hydén:

Styckjunkare Hallin efterlyste den röda tråden i vår provningsordning. Ja, det är just den som vi så länge ha letat efter. Vi ha nämligen för dressyr av våra hundar blivit begåvade med en provningsordning, som uteslutande utgör en tom uppräknings och helt lämnar oss i okunnighet om tankegången hos dem, som utarbetat den. Om vi ett ögonblick skulle göra ett försök att tänka ut några principer för en provningsordning, så måste vi 1) se till att den måste vara populär, 2) måste den tillfredsställa fordringarna på avelsvärde, 3) tillgodose nyttoprincipen, 4) kanske tillfredsställa sportprincipen. Om vi exempelvis se på ett sådant moment som försvar utan signal, där föraren alltså icke får kommendera hunden och begrunda, vilken nytta vi ha av detta, så är det uppenbart, att i ett verkligt praktiskt fall kunna vi ha nytta av det, men i regel blir det nog så, att vi få ett åtal för resande av större våld än nöden kräver. Låt oss vidare ta ett sådant moment som skottfastheten och pröva det ur de olika synpunkterna. Börjar jag med avelsvärdet, så här det ur avelssynpunkt icke den minsta betydelse, och prövar jag det ur sportsynpunkter, tror jag icke heller att man kan draga fram något fog för att hunden skall bita, och ta vi sedan nyttan, så faller även den principen på att hunden icke hinner göra något, förrän skottet är avlossat och hunden är död. Vad bedömningen av anlag beträffar har det påståtts, att man skulle kunna vid ungefär 6 månaders ålder indela hundarna efter deras anlag. Detta gäller enligt min uppfattning endast under ett speciellt villkor, nämligen att hundarna haft samma betingelser under uppväxttiden. Om vi vidare tänka på de anlag, som vi skola bedöma, så finns det ju många sådana att ta hänsyn till. Men

huvudsakligen är det väl endast två, som man är säker på, och det är vittrings- och bevakningsinstinkterna. Sedan har man talat om att man skulle försöka få hundägarna att utbilda och dressera sina hundar. Detta gör man enklast genom att sänka fordringarna vid dressyrprovet. Om man gör dessa fordringar relativt elementära i början, så kan man stoppa de hundar, som visa sig ha en dålig karaktär. Jag ber sedan att få övergå till frågan om avelsrådet. Det är ju en av de svåraste uppgifter, man kan uppdraga åt en person att sitta i ett avelsråd. För min del undrar jag, om det inte vore lämpligt att utse en enda person därtill och utvälja honom bland sådana, som inte ha hundar för tillfället. Har man endast en person, komma de personliga intressena dessutom att få mindre spelrum. Man bör också se till att de personer, som sitta i avelsrådet, ha verkligt intresse för sin sak. De komma i alla händelser att få kritiken riktad mot sig.

Herr Elbling:

Det är ju nästan nödvändigt att avelsrådet låter höra av sig. Det bör icke tillåtas några få personer att bestämma över en hel mängd olika raser av olika läggning utan det bör överlåtas till vissa schäferhundskännare att vårda sig om sin speciella ras och dess speciella egenskaper. Nu gäller det för Schäferhundklubben att bevaka sina intressen vid utarbetandet av den nya provningsordningen och det må även ankomma på avelsrådet.

Herr Dablin:

Jag tror, att det skulle bidra till att få fram bättre hundar, om en hunduppfödare, när han säljer en valp, meddelar köparen, vad för slags föda hunden bör ha, gärna efter en matsedel, uppgjord av en veterinär. Han kunde även samtidigt lämna anvisning på vilken motion som är lämplig för valpen.

Herr Zigher:

Herr Sund talade om nervösa hundar, och jag håller med honom om att det finns gott om dem. Jag skulle vilja ha en upplysning om hur vi skola få bort dessa nervösa hundar. Jag tycker, att det ligger ganska nära till hands, att Schäferhundskubbens styrelse och avelsråd skulle kunna uttröna, varifrån dessa nervösa hundar komma. Det är ju ganska hårt att tillråda en ägare, som är kär i sin hund att avliva honom, men det vore till både hundens och ägarens och allmänhetens bästa. De hundar, som icke alls ha blivit föremål för någon avel, de råaste hundarna, få vi den lugnaste avkomman av.

Ordförandens avslutningsanförande:

Jag börjar med avelsrådet, som ju tydligen har varit skotttavla för en hel del talares pilar. Jag tror, att avelsrådet kan taga detta bombardemang med lugn, ty de som yttrat sig i frågan, ha knappast kommit med ett enda positivt förslag. Det finns på papperet en bestämmelse om, att detta avelsråd skall existera, men det finns inte ett ord om, vad det skall göra. Jag undrar, om det är många, som egentligen satt sig in i alla de detaljer, som ett avelsråd kan komma att befatta sig med. Denna sak skall emellertid bli föremål för styrelsens snara prövning.

Det har framställts en fråga rörande den tidpunkt, då man bör betäcka en tik. Såsom svar på detta vill jag säga, att det i detta avseende förhåller sig väsentligt olika för olika hundraser. De flesta dvärghundstikar t. ex. skola betäckas

redan vid första löpningen, av skäl, som det skulle bli för vidlyftigt att här ingå på. Hanhunden bör däremot icke användas till avel — vare sig det gäller dvärghundar eller större hundraser — förrän den har fyllt sina modiga två år.

Rörande litteraturen för hunduppfödare, vill jag framhålla, att det mig veterligt icke existerar någon samlad sådan. Det finns dock här och var spridda uppsatser rörande detaljer, som kunna falla inom hunduppfödningens område, men över huvud taget sakna vi inom den svenska kynologiska litteraturen ett sammanfattande verk för uppfödare. Men det är väl att hoppas, att ett sådant skall se dagens ljus inom en icke alltför avlägsen framtid.

Det har av en person påtalats, att det är ett galet system, som råder, då bara två eller tre avelshundar komma till användning. Det skulle kanske vara en liten släng av slevan åt d. m. det vederbör. Men de kunna taga den saken med allra största sinnesfrid i medvetandet, att de avelshundar, som i regel rekommenderas, ha sådana egenskaper, att de kunna rekommenderas. Och för övrigt ber jag att få hänvisa till kennelklubbens bestämmelser, enligt vilka klubben i sitt avelshuvudsregister endast inför sådana hundar, som först och främst ha en mycket god exteriör och goda brukshundsegenskaper och dessutom kan uppvisa en god avkomma. En hunds avelsvärde, vare sig det gäller en tik eller en hanhund, ligger nämligen icke i de individuella, synbara eller påvisbara egenskaperna, utan det ligger i hundens förmåga att nedärva för rasen typiska egenskaper.

Beträffande påpekandet, att det skulle vara felaktigt och alldeles barockt att para bror och syster, är ju blott den omständigheten att ett sådant yttrande förekommit, ett utomordentligt belägg för behovet av upplysning på detta område, en princip, som schäferhundklubben gått in för. I det här fallet behövs det en kolossal upplysning, ty vederbörande svävar tydligen i den djupaste okunnighet om avelslärens elementäraste principer.

Jag instämmer tillfullo i påståendet, att det inte är mot hundarna, respektive de dåliga hundarna, vi skola vända oss, utan mot de olämpliga hundägarna. Det är inte hundens fel, att den är som den är. Det är människan, som skapar en god eller en dålig hund. Nu är det meningen, att Svenska schäferhundklubben skall gå in för att skapa hundar, som icke äro några marodörer på vägar och gator, utan vår avsikt är, att verka för tillkomsten av lugna, trevliga bruks- och sällskapshundar. Därvidlag vill jag särskilt understryka vad styckjunkare Hallin framhöll, att en hund bör lyda blint. Det anser jag vara ett *conditio sine qua non*. Jag har sorgliga erfarenheter, mina damer och herrar, från min praktik i detta avseende. Hur många hundar ha inte dött på grund av att de varit dåligt uppfosttrade, d. v. s. hur många hunddödsfall ha inte ägarna på sitt samvete? Om ägarna beaktade detta, skulle de redan från början lära hunden att icke ha någon egen vilja. Hunden skall rätta sig efter vad människan vill, naturligtvis under den förutsättningen, att människan vill hundens bästa.

Det har dessutom talats om olika modeller på provningsordningen, och därvidlag har ju den tyska provningsordningen vid flera tillfällen varit normerande för den svenska. Jag skulle i detta avseende vilja — som det har gjorts och fortfarande göres i så många andra avseenden — uttala parollen: 'handla svenskt'. D. v. s. skaffa en svensk provningsordning. Varför i all världen skulle inte svenskarna kunna skapa en provningsordning, som är lika bra som den tyska? Det är ju förklarligt, att man tar intryck och hämtar uppslag från ett annat land. Men man skall inte blint följa främmande åsikter och ett faktum är, att alla de som talat för att den

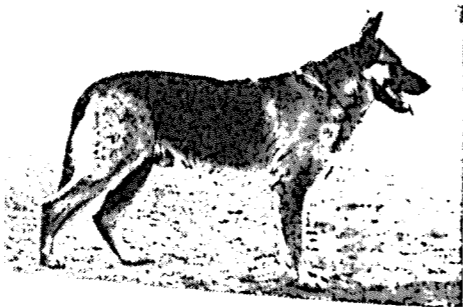
nuvarande provningsordningen bör ändras, de voro anhängare av den, när den först kom fram.

Till slut skulle jag vilja säga några ord om den rent psykologiska delen av den diskussionen. Villkoret för att man skall kunna diskutera psykologiska spörsmål är, att man över huvud taget vet, vad man diskuterar om. Här har t. ex. talats om »anlag» och »reflektoriska rörelser» och »handlingar» etc. på ett sätt, som jag icke hade väntat mig. Med en reflektorisk rörelse menar man en sådan, som utföres utan medvetandets mellankomst. Men, mina damer och herrar, Ni vill väl inte fränkänna hundarna medvetande? Ni vill väl ändå inte påstå, att det Ni lär Edra hundar, utföra de rent reflektoriskt? Om Ni t. ex. säger »fy», och hunden reagerar som sig bör, så gör han någonting rent reflektoriskt utan att tänka eller reflektera? De, som detta påstå, ha icke sett en hund i ögonen, de förstå sig icke på en hund, ty en hund tänker och känner, det kan ni vara övertygade om, ofta nog i lika hög grad som människorna.

Så har det sagts, att man redan vid 6 månaders ålder skulle kunna avgöra, om hundarne i en kull ha bruksanlag i en eller annan riktning, men att detta endast låter sig göras under förutsättning, att hundarna äro uppfödda under likartade förhållanden. Vad har det ena med det andra att göra? Om en hund är dåligt uppförd, kan han naturligtvis äga sämre fysiska egenskaper. Dess psyke kan även vara påverkat. Men anlagen har den efter far och mor; de påverkas icke av en dålig uppfödning.

Vidare har det talats om instinkt i samband med vittring. Jag är övertygad om, att den, som har sagt det, inte har en aning om vad som menas med instinkt eller vittring. Vittring kan vara en förutsättning för men kan aldrig vara detsamma som en instinktiv handling. Med en instinkt menar man en på biologisk väg nedärvd lust till eller olust till något; alltså en helt enkelt nedärvd drift att utföra en viss, bestämd handling på en yttre eller inre, i senare fallet psykisk, retning. Om en hund vittrar, begagnar han sig av sitt luktorgan och sin förmåga att kunna uppfatta vissa odörer, men huruvida han sedan följer det ena eller det andra spåret, det beror återigen på instinkten. En jakthund t. ex. följer ett visst spår och en skyddshund ett annat, därför att det bereder honom ett visst behag att följa detsamma.

Jag ber till sist att få framföra klubbens värdsamma tack till alla dem som deltagit i diskussionen. Jag hoppas, att vad som här sagts, fallit i god jordmän och att avelsrådet, men i varje fall provningsordningen skall kunna bli föremål för en kommande diskussion af en.

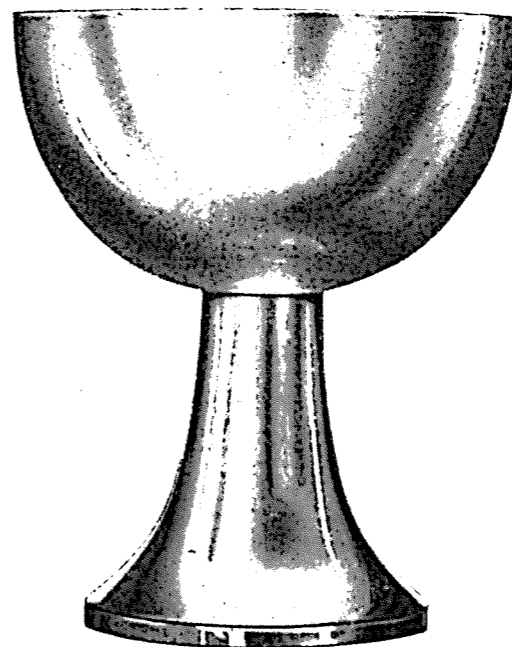

SCHÄFERVISAN

Ord och musik fritt efter EVERT TAUBE

Pris: 25 öre + porto. Likvid även i frimärken.
Svenska Schäferhundklubben, Postf. 36, Sthlm 20.

Ett ståtligt pris att erövr

Styrelsen har inköpt här ovan avbildade ståtliga vandringspris, som skall tilldelas bästa uppfödaregrupp vid Nordisk Schäferhundutställning. Priset kommer således att utdelas första gången vid Nordiska Schäferhundutställningen i Stockholm i höst.

För att priset skall bliva ständig egendom skall detsamma erövras trenne gånger oavsett ordningsföljd.

Nu, ärade schäferuppfödare, sätt igång med *förstklassig* uppfödning och vinn priset! Uppfödarna hava hittills icke uppmuntrats så som det borts, utan har klubbens omtanke huvudsakligast berört de enskilda hundarna, vilket icke är riktigt, ty utan *goda* och *ansvarskännande* uppfödare inga förstklassiga djur. Uppfödarna behöva uppmuntras på allehanda sätt, *men så skall man också fordra någonting av dem.*

Hundselen

En insändare i Dagens Nyheter skriver med anledning av en sportutställning i Liljevalchs konsthall, där även en hundsele var utställd: »Någon av de sista dagarna sportutställningen i Stockholm hölls öppen var jag med bland åskådarna. Därvid måste jag faktiskt ställa mig frågande inför hundsläden och dess konstruktion. I synnerhet skaklarna och sättet att angöra dem vid åket. Det syntes mig som om konstruktören saknat den erfarenhet som kommer av ett verkligt intimit liv med de förhållanden under vilka dylika åk på verkligt allvar komma till användning. Han skulle ha vunnit mycket om han endast närmare studerat skaklarna på Norrlandsböndernas timmerdoningar, och hur de angöras till framkälken.

Skaklarna angjorda som här, högt upp på åket, kunna icke som skaklar på timmerdoningar tjänstgöra som automatisk broms i den mån lasset skjuter på. Detta gör att hunden får hela åkets bruttovikt och fart över sig.

Dessutom efterlyser jag ändamålsenligheten med bågen, vars periferi så frimodigt väljer sig i höjden över hundens rygg. Enligt min fattning blir det ett knåpgöra när hunden och åket ha att snärja sig fram i snår och under snöböjda ungrän. Bågen har till uppgift att skona hundens sidor, kanske någon säger. I händelse någon tänkt sig att den skall ha den uppgiften att fylla, så kan jag säga att den har motsatt verkan. Bättre då att där draglädren och bukjordens mötas förse selen med runda läderplattor till skydd för selstickorna (karbinhakarna) och skakeländarna, vilka böra ligga nära hundens sidor utan att trycka. Vid tvärlån största möjliga skakelbredd, men hänsyn till åkets bredd.»

Outsider.

Hundprofessionalism

I Finska Kennelklubbens Tidskrift föregående år skrev klubbens sekreterare Ekberg och ondgjorde sig över att vissa medlemmar visade tendenser till professionalism, något som Herr Ekberg helt fördömde. Denna artikel blev icke oemotsagd, utan har densamma i Svenska Kennelklubbens Tidskrift bemötts av flera personer, vilka icke kunna helt dela Herr E:s uppfattning.

Den springande punkten i Herr Ekbergs utläggning var, att han ansåg, att den omständigheten, att uppfödare begära och få betalt för sina hundar vore liktydigt med professionalism. En dylik uppfattning måste likväl betraktas såsom felaktig, enär en uppfödare givetvis har rättighet att göra anspråk på skälig ersättning för allt det arbete och alla de kostnader, som äro förenade med god hunduppfödning. Att exempelvis jämföra hundsporten med amatörskapet inom idrotten faller på sin egen orimlighet, enär sportmännen få alla sina utgifter täckta av resp. klubbkassor under det att hunduppfödaren själv måste vidkännas alla utgifter. För den, som är insatt i uppfödningförhållandena, torde det utan vidare stå klart, att inkomsterna här i landet åtminstone vid försäljning av valpar många gånger knappast täcka ens de direkta, pekuniära utläggerna i samband med uppfödningen av en valpkull. Räknar man sedan med, att man bör hava skälig ersättning för den tid och det arbete, som nedlagts, kommer man ofta nog till det resultatet, att uppfödningen varit direkt förlustbringande. Ett ärligt, intresserat arbete är sin lön värd, och denna lön bör på intet sätt tagas såsom bevis på professionalism och bristande idéell läggning. Denna tillvitelse kan möjligen riktas till dem, som utan annat motiv än snöd vinning, uppköpa och försälja hundvalpar med oskäligt hög avans.

Hundens röst
Jag vill ha bröd, halsband, koppel, boll, tvål, champoneringspulver, kam, borste samt korg med dyna.

Husbondens röst
Då gå vi genast till
WIDFORSS
Hamngatan 26
Götgatan 18
Tel. 101234, 433118

Dressyrkoppel, Apportbockar
Hundskor
Nyhet
Vita Kalk

Firma Gertrud Jourlins Köttaffär
Nytorgsgatan 27 Vollmaryxkullsgatan 44
Tel. 43 13 99 Tel. 40 85 22

Alltid prima varor till lägsta priser.

Högädla schäfervalpar, f. 19 januari 1933,
e. Lord vom Wittenberge, 415 F. F., u. Ull,
430 F. F. Hänvändelse till
FRU ELSA ERIKSSON
Vattugatan 3 (Kaféet), Tel. 20 08 73

Till salu
Högädla schäfervalpar, f. 19 febr. 1933 e.
Segeberos Graff, 346 B. B., u. Monahell's
Mona, 1511 G. G. Hänvändelse till ägaren

Herr David Svensson
Sägaregatan 4, 2½ tr., Stockholm
(Kennel Ramona)

*EDRA hundar utfodras bäst
med kött från*

Hästköttaffären
Östgötagatan 81. Telefon 43 20 78

Obs. Varor hemsändas.

Veterinär Gustav Håkansson
Götgatan 97
Häst- och hundklinik.
Tel. 40 20 94

Vid behov av klubbmärken, bågare m. m.
vänd Eder med förtroende till
ALOIS RITTER:s GRAVYRATELJÉ
Tunnelgatan 23, Tel. 11 09 06
Tillverkare av Svenska Schäferhundklubbens
klubbmärke

RESTAURANT
Bacchi Wapen
Järntorgsgatan 61, Stockholm
God mat. Billiga priser.

Restauranten är en av Stockholms äldsta och
den enda, som bibehållit sitt ursprungliga
utseende.
Stamlocus för hundvänner.

ERIK FORSEMANN
Kontorsmaskinsverkstad
Lästmakaregatan 10, Tel. 21 45 99
Reparationer och justeringar
av Skrivmaskiner, Räknemaskiner, Kopierings-
och Pagineringsmaskiner. 25 års praktik.
Svenska Färgband & Karbonpapper.
Begagnade billiga Skrivmaskiner.

Gynna denna tidskrifts
annonsörer!

PROTOKOLL FRÅN ÅRSMÖTET

Protokollet vid Svenska Schäferhundklub-
bens årsmöte i Restaurant Tattersalls fest-
våning lördagen den 28 jan. 1933.

Närvarande voro: t. f. ordföranden, vet.-med. dr. I. Car-
lin, sekreteraren S. Sund, kassören A. Dalkvist jämte ett
åttio-tal medlemmar.

§ 1.

Doktor Carlin, som sedan mitten av december 1932 fun-
gerat som styrelsens ordförande, anförde följande:

»Mina damer och herrar!

Sedan ordinarie ordföranden från och med den 1 december
frånträtt sin befattning i styrelsen och vice ordföranden på
grund av hälsoskäl icke kunnat träda i den ordinarie ord-
förandens ställe, har styrelsen utsett undertecknad, att under
senare delen av verksamhetsåret leda dess förhandlingar. På
denna grund öppnar jag även detta möte och hemställer ome-
delbart, att klubben måtte utse en person att leda kvällens
förhandlingar.»

Fanjunkare Crona föreslog dr. Carlin.

Fru Osterman föreslog styckjunkare Hallin.

Styckjunkare Hallin avsåg sig uppdraget, varefter dr.
Carlin förklarades utsedd att leda förhandlingarna.

§ 2.

Hemställde ordföranden att klubben ville uttala sig om,
huruvida sammanträdet var utlyst i enlighet med klubbens
stadgar, vilket besvarades jakande.

§ 3.

Kontrollerades och godkändes röstlängden.

§ 4.

Utsågos herrar O. Amundsson och H. Forsberg att jämte
ordföranden justera dagens protokoll.

§ 5.

Upplästes styrelsens berättelse över klubbens verksamhet un-
der år 1932 och beslöt klubben, att styrelseberättelsen utan
anmärkning skulle läggas till handlingarna.

§ 6.

Föredrogs förvaltningsberättelsen. Efter en kortare diskus-
sion, varunder bl. a. sekreteraren Sund fick tillfälle att kraf-
tigt bemöta vissa av herr Edström gjorda påståenden, beslöt
klubben att utan anmärkning lägga förvaltningsberättelsen
till handlingarna.

§ 7.

Uppläste revisorn herr Axel Hellgren revisorernas berät-
telse för det tilländalupna räkenskapsåret. Efter att hava på-
pekat styrelsens sammansättning under året ingick ordföran-
den på en förklaring av de av revisorerna gjorda erinringarna.
Under den därpå följande diskussionen, som i huvudsak rörde
avelsrådet, beslöt klubben på hemställan av kapten Ankar-
crona att bevilja styrelsen ansvarsfrihet.

§ 8.

Revisorerna hade till sin berättelse fogat en P. M. Enär
denna P. M. dels icke föredragits av revisorerna i samband
med deras hemställan om beviljandet av ansvarsfrihet för
styrelsen, dels ock innehöll en del personliga önskemål, hem-
ställde ordföranden, att klubben måtte utan diskussion lägga
promemorian till handlingarna. Detta bifölls även av klubben
med 59 röster mot 8.

§ 9.

Upplästes och godkändes förslag till inkomst- och utgifts-
stat för år 1933.

§ 10.

Hemställde ordföranden, att klubben måtte ställa ett extra
anslag av kronor 300:— (Trehundra) till styrelsens förfö-
gande att användas vid den stundande *Nordiska Schäfer-
hundutställningen* i och för representationskostnader. Fram-
ställningen bifölls utan votering.

§ 11.

Fastställdes årsavgiften för år 1934 till kronor 5:—.

§ 12.

Företogs val av ordförande för två år. Föreslagna blevo dr.
Carlin, tullkontrollör Osterman, tandläkare Forsberg och
herr Axel Brandt. Sedan de båda sistnämnda avsåg sig före-
togs votering mellan herrar Carlin och Osterman, varvid den
förstnämnde blev vald med samtliga avgivna röster.

§ 13.

Valdes till vice ordförande för ett år tjänsteman Helge
Scholander.

§ 14.

Omvaldes konsul K. W. Lindman och polisman Sigfr. Sund
till ordinarie styrelseledamöter för två år.

§ 15.

Övriga val utföll på följande sätt: herr uno Friberg sty-
relseledamot för ett år; fanjunkare W. Crona och kapten H.
Edman styrelsesuppleanter för två år samt ingenjör G. Ek-
stedt och Polisman E. Lövgren styrelsesuppleanter för 1 år.

Till revisorer för det kommande räkenskapsåret utsågos
fabrikör E. Forsemann och körsnär E. Johansson. Till revi-
sorsuppleanter omvaldes kamrer S. Jansson och herr H. Ols-
son.

§ 16.

Sedan dr. Carlin till klubben framburit sitt värdsamma tack
för förtroendet att utse honom till ordförande och intet vidare
fanns att föredraga förklarades sammanträdet avslutat.

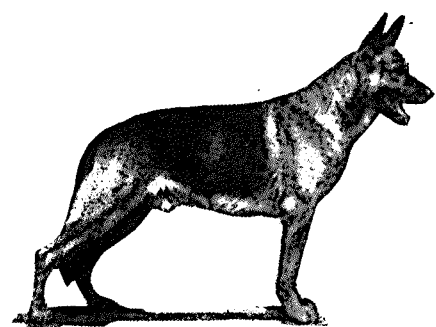
Vid protokollet:
Sigfrid Sund,
Sekreterare.

Justeras:

Isak Carlin. Harry Forsberg. Oscar Amundson.

Ny avdelning i Göteborg

Klubbens styrelse beslöt vid sitt sista samman-
träde att bilda en underavdelning i Göteborg. Un-
der hand har frågan härom tidigare genomgående
diskuterats per korrespondens mellan medlemmar
av Svenska polis- och skyddshundsföreningen och
klubbens sekreterare. Resultatet blev alltså, att sist-
nämnda förening skulle ombildas till en underav-
delning av schäferhundklubben. Vi hoppas livligt,
att det steg Svenska polis- och skyddshundsföre-
ningen nu tagit skall för Göteborgs vidkommande
leda till — för att använda fru Lisa Philipssons ord
— många bättre hunduppfödare, bättre hundägare,
bättre hundar.

**Gör honom till vad Ni själv
önskar han skall bli,**

en hund av vilken Ni
kan fordra allt!

Utfodra honom därför med

Tengers Hundbröd

som ger
energi, uthållighet,
kraft och hälsa.

Begär det hos Eder handlare.

Får Eder hund motion? Cykelmotion är nyttigt för både ägare och hund. KÖP CYKELN hos A. HELLGRENS Cykelaffär, Skåneg. 87. Tel. 41 27 92

Hundgården Albydal

HUVUDSTA

Telefon: Hagalund 440

emottager hundar av alla raser till inackordering för längre och kortare tider. Även valp- och löptikar. Rums- och appelldressyr.

Humana priser.

Högaktningsfullt
CLAS ANDERSSON

Körnsnär Erik Johansson

59 Kornhamnstorg 59 - Telefon 21 32 47

Beställningar, Moderniseringar,
Reparationer

Utföras med största noggrannhet.

Pålsvaror på lager.

VETERINÄRMEDICINE DOKTOR

I. CARLIN

SPEC. HUNDENS SJUKDOMAR

Regeringsgatan 93 A, 1 tr.

Tel. 11 30 94

Mottagning enl. överenskommelse.

JOH. PALMGREN

Sadelmakeriartiklar

Dragsele för schäferhundar

(Två beprövade modeller)

Halsband, Koppel & Piskor.

SIBYLLEGATAN 17, STOCKHOLM

Tel. 67 54 67, 61 04 73

Piperska Muren mitt emot Rådhuset

Lunch fr. Kr. 1:25. Middag fr. Kr. 2:--

Supé fr. Kr. 2:--

Musik. **DANS** Måndagar och
Torsdagar.

Festväningar för mindre och större beställn. upp till
300 pers. Tel. 50 55 61

KENNELNOTISER

Monabell's Tussan, 1511 G. G., ägare Ordningsman David Svensson, Stockholm, (Kennel Ramona) födde den 19 febr. 1933 6 valpar (2 + 4) efter Segerbos Graff, 346 B. B., ägare Herr Henry Elbling, Stockholm.

Sickan, ägare Herr W. Bolmström, Hagalund, parades den 17 jan. 1933 med Guard, 682 E. E., ägare Inspektör G. Eklund, Klinten.

Segerbos Tessan, 1506 G. G., ägare Fru Olga Forsemann, Bromsten, parades den 1 mars 1933 med imp. Lord vom Wittenberge, S. Z. 390992, 415 F. F., ägare Herr H. Elbling, Stockholm.

Lissy av Barrsäter, 456 D. D., ägare Herr Helge Johansson, Södertälje, parades den 1 mars 1933 med Monabell's Kay, 1515 G. G., ägare Mälarmästare Carl Nygren, Södertälje.

Från Kenneln av Gläntan, ägare Direktör E. Hedström, Stockholm, har genom Herr Henry Elbling försäls följande valpar, fallna efter imp. Lord vom Wittenberge, S. Z. 390992, 415 F. F. u. Asta, 1549 F. F., födda den 4/9 1932:

Barro av Gläntan till Fabrikör A. Eriksson, Helenelund, Pello av Gläntan till Fabrikör V. Florén, Helenelund, Roy av Gläntan till Polisman H. Jansson, Hagge, Ajax av Gläntan till Apotekare G. Ekström, Hoverberg och Ilse av Gläntan till Verkmästare C. Pettersson, Stockholm.

Från Krafftenbergs kennel, ägare Köpman I. Krafft, Stockholm, har försäls följande valpar fallna e. imp. Lord vom Wittenberge, 415 F. F., S. Z. 390992, u. Krafftenbergs Zita, 421 D. D., födda den 12/12 1932:

En hund till Polisman N. Strömquist, Stockholm, en hund till Grossh. N. Tjulander, Storängen, en hund till Lantbrukare J. Pettersson, Tappström, en hund till Ingenjör änkefru E. Bäckström, Saltsjöbaden, en hund till Herr Karl Johansson, Örnköldsvik, en hund till hjälptruppen Stjärnans ordf. Herr A. Sundberg, Stockholm, en hund till Fabrikör Sven Holmqvist, Huvudsta, en hund till Fru Johansson, Stockholm, en tik till Kapellmästare A. Olsén, Stockholm och en tik till Fröken Greta Persson, Nässjö.

Från Kennel Excelsior, ägare Fröken Sophie Wolter, Stockholm, har försäls följande valpar e. imp. Lord vom Wittenberge, S. Z. 390992, 415 F. F., u. Varga, 446 D. D., födda den 15/9 1932:

Mädi Excelsior till Fröken Hildur Sundén, Stockholm,
Lory » » Dr. Anders Weltzin, Stockholm,
Wali II » » Herr S. K. Johansson Äppelviken,
Isegrim » » Hovtandläkare I. N. Sandblom, Saltsjöbaden,
Tembi » » Konservator Bror Pedersen, Stockholm och
Wai » » Ingenjör Arvid Bergström, Stockholm.

Senta, 1251 G. G., ägare Chaufför G. Andersson, Stockholm, födde den 9/2 1933 5 valpar 3 + 2, varav 4 pålagts, e. Rapitarutch (Rutch) av Fjärren, 446 E. E., ägare Herr A. H. E. Svensson, Stockholm.

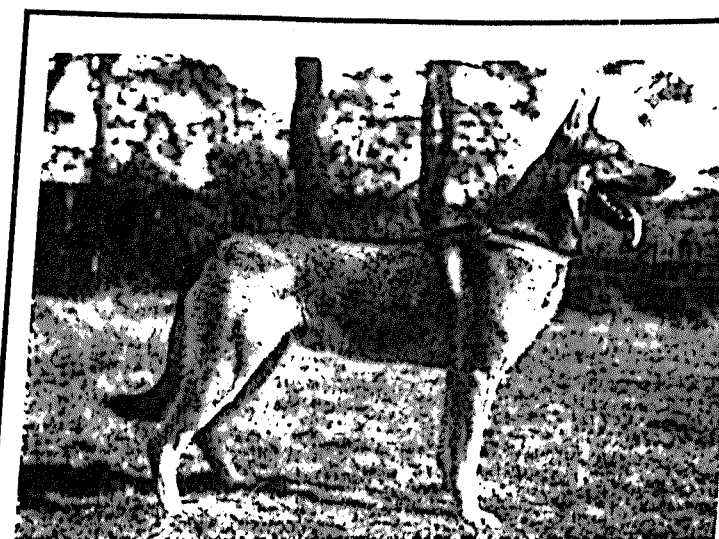
Filmstadens Nigger Girl, 422 F. F., ägare Fröken A. G. Sellman, Stockholm, födde den 7 mars 1933 6 valpar 3 + 3; e. Ruff (e. Segerbos Graff, 346 B. B., u. Betzie, 589 C. C.); ägare Herr D. Olsson, Stockholm.

Rayleigh av Anarisfjället, 853 F. F., ägare Fotograf Uno Friberg, Stockholm, har avlivats den 7 januari på grund av kronisk infektion.

Sankta Nella, 599 C. C., ägare Fröken Julia Andersson, Stockholm, avlivades den 8 februari 1933.

Från Kennel Nelltorp's, ägare Fröken Julia Andersson, Stockholm, har följande valpar försäls: Nelltorp's Pierre till Herr Harry Edlund, Stureby, Nelltorp's Tarras till Herr Fritz Magnusson, Spånga, Nelltorp's Thero till Herr Harry Andersson, Spånga, Nelltorp's Carry till Fröken Margit Sederlöf, Stockholm, samt Nelltorp's Bassi till Herr Alrik Jansson, Stockholm. Nelltorp's Sankta Nella stannar t. v. i Kenneln.

Pera V av Barrsäter, 154 C. C., ägare Herr Axel Stockenström, Snättringe, parades den 16/3 1933 med imp. Lord vom Wittenberge, S. Z. 390992, 415 F. F., ägare Herr H. Elbling, Stockholm.

Polisman Ernst Mårtensson,

Taborsberg, NORRKÖPING,
tel. Norrköping 285,

emottager hundar till inackordering och dressyr.
Rums-, appell-, skydds- och spårhundsdressyr.
Uppföder och försäljer schäfervalpar.

Schäferhunden DUFEKE-MÄSTER,
407 D. D.

f. d. 26/8 1929, 1:a pris i segrarklass och cert.
S. Sch. K. Sthlm 1932, dessutom ett flertal andra
priser såväl å utställningar som å bruksprov,

står till avelstjänst för
lämpliga tikar.

Hänvändelse tel. Norrk. 285.

Klubbmeddelanden

Sekreteraren träffas per tel. 43 61 13 och lämnar beredvilligt alla upplysningar i klubbangelägenheter.

Klubbens adress: Postfack 36, Stockholm 20.

Postgirokonto: Klubbens postgirokonto har nr 3187. Års- eller andra avgifter kunna lämpligen insättas å detta.

Medlemsavgift och inträde: Årsavgiften är 5:— kronor. Anmälan om inträde i klubben kan göras hos sekreteraren eller någon klubbmedlem.

Adressförändringar: Medlemmarna erinras om vikten av att omgående insända uppgift om adressförändringar.

Träningspriset: Stadgarna för Sigfr. Sund's vandringspris för träningsävlingar hava å styrelsesammanträde fredagen den 3 februari 1933 ändrats så, att bestämmelsen om 18 poäng för varje protokollfört träningsbesök bortfallit.

Linspår: Från Svenska Kennelklubbens styrelse har inkommit en så lydande skrivelse: »Svenska Kennelklubbens styrelse får härmed till Eder rikta en uppmaning

- 1) att söka förmå Edra medlemmar att vid träning inhämta markägarens tillstånd att förlägga träningen på dennes mark och härvid uppsöka marker där villebråd ej finnes.
- 2) att Ni vid anordnande av prov ville välja sådana marker där villebråd ej finnes, samt hemställa
- 3) huruvida icke tävlingarna under tiden 1 mars—20 aug. kunna läggas om så att linspår ordnades i stället för frispår,
- 4) samt huruvida icke vid rapporthundtävlingar rapportspåret kunde läggas i fullt siktbar terräng.

På grund av ovanstående och med stöd av jaktstadgans § 15 har styrelsen bestämt, att linspår skall tillämpas vid av klubben anordnade tävlingar, som förläggas till tiden mellan den 1 mars och 20 augusti, varför de, som ämna delta i dylik tävling, torde träna sina hundar i enlighet härmed.

Medlemsanskaffning: Till de medlemmar, som under innevarande år anmält de flesta nya medlemmar, komma att utdelas minnesbägare. Vidare komma de nyantagnas namn jämte namn å dem, som anmält desamma, att införas i klubbens tidskrift.

Sportstugan: Träningar komma alltjämt att fortgå vid sportstugan, Västberga. I frågor rörande denna gren av klubbens verksamhet, torde intresserade hänvända sig till trä-

ningskommitténs ordförande Ingenjör G. Ekstedt, tel. 38 55 75. Träningskommittén har bestämt, att träningsävlingar om Sigfr. Sund's vandringspris under år 1933 komma att anordnas vid Sportstugan, Västberga, å nedan angivna tider:

Den 19/2, 12/3, 2/4, 30/4 och event. den 21/5.
Deltagare i träningsävlingen skola anmäla sig å träningsplatsen senast klockan 10,30 fm. tävlingsdagen. De, som önska delta, men ej kunna inställa sig å tävlingsplatsen förrän strax efter denna tidpunkt, torde dessförinnan hava anmält detta till träningskommitténs ordförande, Ing. G. Ekstedt, tel. 38 55 75.

Svenska Kennelklubbens utställningar 1933

S. K. K. anordnar utställningar: i Malmö den 13—14 maj; i Stockholm den 27—28 maj; i Västervik den 8—9 juli samt slutligen i Göteborg den 21—22 oktober.

Kommittéer m. m.

Inspektör för utbildningskursen: Fotograf Uno Friberg.
Kursledare: Herr Axel Brandt, Västgötagatan 9, 5 tr., tel. 41 73 25.

Stugfogde och materialsförvaltare: Herr C. G. Söderqvist, tel. 43 36 55.

Revisor: Fabrikör E. Forsemann och Körsnär E. Johansson.
Stadgaskommitté: Dr. I. Carlin och Polisman S. Sund.

Utställningsbestyrelse: Styrelsen.

Avelsråd: t. v. vakant. Sekreteraren lämnar upplysningar i hithörande frågor.

Träningskommitté: Ingenjör G. Ekstedt (Ordf.), tel. 38 55 75, Polisman Erik Carlsson, Herr C. G. Söderqvist med Typograf A. Dalkvist och Polisman K. R. Smedberg såsom suppleanter.

Tävlingskommitté: Fanjunkare W. Crona (Ordf.), Kapten H. Edman och Ingenjör G. Ekstedt.

Medlemsanskaffningskommitté: Kapten H. Edman (Ordf.), Kamrer Nils Philipsson, Fru Lisa Philipsson och Herr H. Elbling.

Prisanskaffningskommitté: Kapten H. Edman (Ordf.), Kamrer Nils Philipsson och Fru Lisa Philipsson.

Redaktionskommitte: Dr. I. Carlin, Konsul K. W. Lindman och Tjänsteman H. Scholander.

hundtävl. i Stockholm söndagen den 3 september.
Tävlingen i Södertälje söndagen den 23 april kommer att gå av stapeln å Genta Prästgårds marker. För tävlingen i sin helhet svarar klubbens Södertäljeavdelningen, men skall anmälan om deltagande göras till sekreteraren, postfack 36, Stockholm 20, senast den 20 april. Närmare upplysningar om samlingsplats m. m. lämnas av sekr. Något annat meddelande om tävlingen ifråga utsändes icke. Anmälan om deltagande i tävlingarna den 9 april och 7 maj göres likaledes till sekr., som även då kommer att lämna uppgifter om tävlingsplatser m. m.

Ett och annat

Såsom prisdomare för schäfer vid Svenska Kennelklubbens utställning i Stockholm den 27—28 maj 1933 kommer Överveterinär R. Sörensen, Hørsens, att fungera.

En blind man frågar, om det finnes någon klubbmedlem, som för en billig penning är villig sälja en till ledarhund lämplig schäfertik. Hänvändelse till sekr.

Några sanningsord

Under supén, som följde efter årsmötet yttrade klubbens ordförande d:r Carlin bland annat följande:

»Det tycks mig som om det nästan blivit en praxis inom vissa kynologiska organisationer att angripa resp. föreningsstyrelser. Det ser nästan ut, som om styrelserna valts uteslutande i akt och mening att göras till en skottavla för allehanda erinringar, personliga angrepp och förföljelser. Vederbörande, som valt denna styrelse, glömma i hastigheten, att det är fråga om personer, som de själva insatt på dessa poster för att representera sig i angelägenheter, som de själva icke kunnat eller velat handhava. Alltså blir varje angrepp, som riktas emot styrelsen, ett angrepp på klubben. Jag hoppas, att den styrelse, som för närvarande har äran åtnjuta klubbens förtroende, i framtiden skall kunna sköta sitt värv på sådant sätt, att inga konfliktpunkter uppkomma mellan klubben och dess styrelse, utan att klubbens position utåt stärkes. Ty jag vill icke sticka under stol med, att det finnes mycket att reparera, detaljer, som varit av sådan art, att de inom kynologiska kretsar varit mindre ändamålsenliga, och därför måste vi förena oss i en samfällid strävan att främja klubbens arbete, så att det blir till nytta icke blott för klubben själv, utan även för kennelsaken i gemen.»

Ley, 688 E. E., äg. Grossh. Sven Eriksson, Stockholm, c. Champion Muck av Orleans, 433 Z, u. Snoppan av Gläntan.

Schäferhundägare bör se till:

att hundarna icke skälla inomhus så att närboende bli störda;
att de icke förorena på gångbanor och lekplatser för barn;

att de icke släppas lösa i trappor eller ute på gator och andra allmänna platser, såvida de icke äro väluppfostrade;

att de icke tillåtas störa personer på spårvagnsplatformer eller i bussar;

att de vid uppstigande i bil icke tillåtas rusa upp i sätet och smutsa ned detta;

att de icke tillåtas medfölja in i matvarubutiker och slutligen

att de icke tillåtas jaga småfåglar eller annat vilt.

Älskar Ni Edert djur, så uppfostra det, ty den, som icke ger sin hund den rätta uppfostran, är ingen verklig djurvän.

Uppmana varje schäferägare Ni träffar att ingå som medlem i Svenska schäferhundklubben samt att delta i klubbens dressyrkurser. Bidrag i största möjliga utsträckning att bortarbota oviljan mot våra schäferhundar.

S—d.

1933 års tävlingar

Klubben kommer att under året anordna skydds-, spår- och rapporthundtävlingar å följande tider och platser: spår- och rapporthundtävl. i Stockholm söndagen den 9 april; skyddshundtävl. i Södertälje söndagen den 23 april; skyddshundtävl. i Stockholm den 7 maj; spår- och rapporthundtävl. i Stockholm den 27 augusti och slutligen skydds-

Numa

allt fotografiskt
allt elektriskt
allt radio-nytt
allt skiv-nytt

Götgatan 32
Hornsgatan 37

Renstjernasgatan 19
Hornsgatan 145

Arade schäferhundspekulanter!

Vid köp av schäfervalpar vänd Eder med förtroende till undertecknad, som kostnadsfritt lämnar råd och upplysningar samt ombesörjer anskaffande av endast förstklassiga djur.

Vördsamt

H. ELBLING

Götgat. 44, Sthlm, tel. 41 80 65

G. AHLBERG

Veterinär vid

Svenska Hundskyddsföreningen

Mottagning 9—10, 6—7 — Götgatan 25

Sjukbesök efter anmälan per telefon.

Tel.: 43 37 42, 41 57 21

Klubbmeddelanden

Sekreteraren träffas per tel. 43 61 13 och lämnar beredvilligt alla upplysningar i klubbangelägenheter.

Klubbens adress: Postfack 36, Stockholm 20.

Postgirokonto: Klubbens postgirokonto har nr 3187. Års- eller andra avgifter kunna lämpligen insättas å detta.

Medlemsavgift och inträde: Årsavgiften är 5:— kronor. Anmälan om inträde i klubben kan göras hos sekreteraren eller någon klubbmedlem.

Adressförändringar: Medlemmarna erinras om vikten av att omgående insända uppgift om adressförändringar.

Träningspriset: Stadgarna för Sigfr. Sund's vandringspris för träningsävlingar hava å styrelsesammanträde fredagen den 3 februari 1933 ändrats så, att bestämmelsen om 18 poäng för varje protokollfört träningsbesök bortfallit.

Linspår: Från Svenska Kennelklubbens styrelse har inkommit en så lydande skrivelse: »Svenska Kennelklubbens styrelse får härmed till Eder rikta en uppmaning

- 1) att söka förmå Edra medlemmar att vid träning inhämta markägarens tillstånd att förlägga träningen på dennes mark och härvid uppsöka marker där villebråd ej finnes.
- 2) att Ni vid anordnande av prov ville välja sådana marker där villebråd ej finnes, samt hemställa
- 3) huruvida icke tävlingarna under tiden 1 mars—20 aug. kunna läggas om så att linspår ordnades i stället för frispår,
- 4) samt huruvida icke vid rapporthundtävlingar rapportspåret kunde läggas i fullt siktbar terräng.

På grund av ovanstående och med stöd av jaktstadgans § 15 har styrelsen bestämt, att linspår skall tillämpas vid av klubben anordnade tävlingar, som förläggas till tiden mellan den 1 mars och 20 augusti, varför de, som ämna deltaga i dylik tävling, torde träna sina hundar i enlighet härmed.

Medlemsanskaffning: Till de medlemmar, som under innevarande år anmält de flesta nya medlemmar, komma att utdelas minnesbägare Vidare komma de nyantagnas namn jämte namn å dem, som anmält desamma, att införas i klubbens tidskrift.

Sportstugan: Tränningar komma alljämt att fortgå vid sportstugan, Västberga. I frågor rörande denna gren av klubbens verksamhet, torde intresserade hänvända sig till trä-

ningskommitténs ordförande Ingenjör G. Ekstedt, tel. 38 55 75. Träningskommittén har bestämt, att träningsävlingar om Sigfr. Sund's vandringspris under år 1933 komma att anordnas vid Sportstugan, Västberga, å nedan angivna tider:

Den 19/2, 12/3, 2/4, 30/4 och event. den 21/5.
Deltagare i träningsävlingen skola anmäla sig å träningsplatsen senast klockan 10,30 fm. tävlingsdagen. De, som önska deltaga, men ej kunna inställa sig å tävlingsplatsen förrän strax efter denna tidpunkt, torde dessförinnan hava anmält detta till träningskommitténs ordförande, Ing. G. Ekstedt, tel. 38 55 75.

Svenska Kennelklubbens utställningar 1933

S. K. K. anordnar utställningar: i Malmö den 13—14 maj; i Stockholm den 27—28 maj; i Västervik den 8—9 juli samt slutligen i Göteborg den 21—22 oktober.

Kommittéer m. m.

Inspektör för utbildningskursen: Fotograf Uno Friberg.
Kursledare: Herr Axel Brandt, Västgötagatan 9, 5 tr., tel. 41 73 25.

Stugfogde och materialförvaltare: Herr C. G. Söderqvist, tel. 43 36 55.

Revisorer: Fabrikör E. Forsemann och Körsnär E. Johansson.
Stadgekommitté: Dr. I. Carlin och Polisman S. Sund.

Utställningsbestyrelse: Styrelsen.
Avelsråd: t. v. vakant. Sekreteraren lämnar upplysningar i hithörande frågor.

Träningskommitté: Ingenjör G. Ekstedt (Ordf.), tel. 38 55 75; Polisman Erik Carlsson, Herr C. G. Söderqvist med Typograf A. Dalkvist och Polisman K. R. Smedberg såsom suppleanter.

Tävlingskommitté: Fanjunkare W. Crona (Ordf.), Kapten H. Edman och Ingenjör G. Ekstedt.

Medlemsanskaffningskommitté: Kapten H. Edman (Ordf.), Kamrer Nils Philipsson, Fru Lisa Philipsson och Herr H. Elbling.

Prisanskaffningskommitté: Kapten H. Edman (Ordf.), Kamrer Nils Philipsson och Fru Lisa Philipsson.

Redaktionskommitte: Dr. I. Carlin, Konsul K. W. Lindman och Tjänsteman H. Scholander.

Ley, 688 E. E., äg. Grossh. Sven Eriksson, Stockholm, c. Champion Muck av Orleans, 433 Z, u. Snoppan av Gläntan.

Schäferhundägare bör se till:

att hundarna icke skälla inomhus så att närboende bli störda;
att de icke förorena på gångbanor och lekplatser för barn;

att de icke släppas lösa i trappor eller ute på gator och andra allmänna platser, såvida de icke äro väluppfosttrade;

att de icke tillåtas störa personer på spårvagnsplatformer eller i bussar;

att de vid uppstigande i bil icke tillåtas rusa upp i sätet och smutsa ned detta;

att de icke tillåtas medfölja in i matvarubutiker och slutligen

att de icke tillåtas jaga småfåglar eller annat vilt.

Älskar Ni Edert djur, så uppfostra det, ty den, som icke ger sin hund den rätta uppfostran, är ingen verklig djurvän.

Uppmana varje schäferägare Ni träffar att in gå som medlem i Svenska schäferhundklubben samt att deltaga i klubbens dressyrkurser. Bidrag i största möjliga utsträckning att bortarbete oviljan mot våra schäferhundar.

S—d.

1933 års tävlingar

Klubben kommer att under året anordna skydds-, spår- och rapporthundtävlingar å följande tider och platser: spår- och rapporthundtävl. i Stockholm söndagen den 9 april; skyddshundtävl. i Södertälje söndagen den 23 april; skyddshundtävl. i Stockholm den 7 maj; spår- och rapporthundtävl. i Stockholm den 27 augusti och slutligen skydds-

hundtävl. i Stockholm söndagen den 3 september.

Tävlingen i Södertälje söndagen den 23 april kommer att gå av stapeln å Genta Prästgårds marker. För tävlingen i sin helhet svarar klubbens Södertäljeavdelningen, men skall anmälan om deltagande göras till sekreteraren, postfack 36, Stockholm 20, senast den 20 april. Närmare upplysningar om samlingsplats m. m. lämnas av sekr. Något annat meddelande om tävlingen ifråga utsändes icke. Anmälan om deltagande i tävlingarna den 9 april och 7 maj göres likaledes till sekr., som även då kommer att lämna uppgifter om tävlingsplatser m. m.

Ett och annat

Såsom prisdomare för schäfer vid Svenska Kennelklubbens utställning i Stockholm den 27—28 maj 1933 kommer Överveterinär R. Sörensen, Hørsens, att fungera.

En blind man frågar, om det finnes någon klubbmedlem, som för en billig penning är villig sälja en till ledarhund lämplig schäfertik. Hänvändelse till sekr.

Några sanningsord

Under supén, som följde efter årsmötet yttrade klubbens ordförande dr Carlin bland annat följande:

»Det tycks mig som om det nästan blivit en praxis inom vissa kynologiska organisationer att angripa resp. föreningsstyrelser. Det ser nästan ut, som om styrelserna valts uteslutande i akt och mening att göras till en skottavla för allehanda erinringar, personliga angrepp och förföljelser. Vederbörande, som valt denna styrelse, glömma i hastigheten, att det är fråga om personer, som de själva insatt på dessa poster för att representera sig i angelägenheter, som de själva icke kunnat eller velat handhava. Alltså blir varje angrepp, som riktas emot styrelsen, ett angrepp på klubben. Jag hoppas, att den styrelse, som för närvarande har äran åtnjuta klubbens förtroende, i framtiden skall kunna sköta sitt värv på sådant sätt, att inga konfliktpunkter uppkomma mellan klubben och dess styrelse, utan att klubbens position utåt stärkes. Ty jag vill icke sticka under stol med, att det finnes mycket att reparera, detaljer, som varit av sådan art, att de inom kynologiska kretsar varit mindre ändamålsenliga, och därför måste vi förena oss i en samfällid strävan att främja klubbens arbete, så att det blir till nytta icke blott för klubben själv, utan även för kennelsaken i gemen.»

Numa

allt fotografiskt
allt elektriskt
allt radio-nytt
allt skiv-nytt

Götgatan 32
Hornsgatan 37

Renstjernasgatan 19
Hornsgatan 145

Arade schäferhundspekulanter!

Vid köp av schäfervalpar vänd Eder med förtroende till undertecknad, som kostnadsfritt lämnar råd och upplysningar samt ombesörjer anskaffande av endast förstklassiga djur.

Vördsamt

H. EBLING

Götgat. 44, Sthlm, tel. 41 80 65

G. AHLBERG

Veterinär vid

Svenska Hundskyddsföreningen

Mottagning 9—10, 6—7 — Götgatan 25

Sjukbesök efter anmälan per telefon.

Tel.: 43 37 42, 41 57 21

Unghundsbedömning

På allmän begäran kommer klubben att söndagen den 23 instundande april anordna en unghundsbedömning (schäfer).

Denna bedömning är av privat karaktär och avser närmast att giva ägarna en allmän orientering i fråga om sina hundars exteriör och karaktärs-egenskaper.

Hundarna bliva med hänsyn härtill betygsatta efter följande skala: Utmärkt; Mycket god; God; Godkänd; Ej godkänd.

Bedömningen är öppen för schäferhundar i ålder 5—12 månader.

Bedömningen börjar kl. 10 fm.

Anmälan om deltagande göres skriftligen eller per telefon till sekreteraren, som lämnar närmare upplysning om bedömningslokal.

Bedömningen verkställs av en kommitté, bestående av tvenne personer, nämligen: dr. I. Carlin och klubbens sekr., polisman S. Sund.

Ringsekreterare: Klubbens vice ordf., tjänsteman H. Scholander.

Hundägarna eller deras ombud skola, åtföljda av sina hundar, kl. 10 fm. anmäla sig hos ringsekreteraren och därvid för varje hund avlämna:

- 1) Bedömningsavgiften — 5 kronor.
- 2) Hundens stamtavla.
- 3) Hundägarens på heder och samvete avgivna intyg, att hunden icke under de sista tre veckorna lidit av valpsjuka.

Kommitténs berättelse över bedömningen kommer att publiceras i klubbens tidskrift.

Diskussionsafton

Klubben anordnar lördagen den 1 april 1933 kl. 20 diskussionsafton i Rest. Tre Remmares festvåning (ing. från Smålandsgatan). Diskussionsämne: Är den nuvarande provningsordningen för skydds-, spår-, rapport- och sjukvårdshundar ändamålsenlig? Inledare: Styckjunkare A. Hallin och Direktör Sven Rosengren. Gäster hjärtligt välkomna! Efter diskussionen supé och dans till kl. 2.

Svenska Schäferhundklubbens styrelse 1933

Ordförande: Vet., med. dr. Isak Carlin, Regeringsg. 93 A, tel. 11 30 94.

Vice ordförande: Tjänsteman Helge Scholander, Tallbo, Storängen, tel. 61.

Sekreterare: Polisman Sigfr. Sund, Rutger Fuchsgatan 4, tel. 43 61 13.

Kassör: Fotograf Uno Friberg, Götgatan 93, tel. 40 49 32. (Klubbmästare)

Övriga styrelseledamöter: Konsul K. W. Lindman, Floragatan 6, Typograf Albin Dalkvist, Bondegatan 8.

Styrelsesuppleanter: Fanjunkare W. Crona, Stuvsta, Kapten H. Edman, Rålambstorg 6, Polisman E. Lövgren, Södertälje och Ingenjör G. Ekstedt, Karlbergsvägen 47 B.

TRE REMMARE

POPULÄR RESTAURANT

(Intill N. K.)

Lunch	Diner	Souper
1,50, 1,75 o. 2.	2, 2,50, 3 o. 5.	1,50, 2,50 o. 3,50

Middags- och Aftonkonsert
Intima, moderna festvåningar

Beställningstel. 20 67 57

Pris Kr. 1:25

VÅRA

SCHÄFER
HUNDAR

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

Champ. Segerbos Graff, 346 BB, e. Abbo (Heins) vom Marichene 381 X,
u. Säkerhems Daisy, 544 Y, ägare och uppfödare
Herr Henry Elbling, Stockholm.

N:o 2
1933

INNEHÅLL:

Bättre hunduppfödare m. m. av Johan Brüning. — Är vår nuvarande provningsordning ändamålsenlig? - diskussionsinlägg. — Prisdömarberättelser. — Unghundsbedömningar. — Från utbildningskurserna av Uno Friberg. — Från medlemmarna. — Klubbmeddelanden m. m.